

ENTER

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ปริศนา
ด้าน
ENTER เปิดทาง
ทดลองอ่าน

อวี
โหม่น
西出玉門 3

尾鱼 Wei Yu เรียง สุนทรภู่ แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ปรตนา
ปีศาจ
ตี
ทมิฬ
西出玉門 3

ENTER
ทดลองอ่าน

ปรตนา
ปีศาจ
ตี
ทมิฬ
西出玉門 3

ENTER
© 2020 by ENTER Books Co., Ltd. All rights reserved.
www.enterebooks.com

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

มาถึงครึ่งหลังของการผจญภัยในด้านปีศาจสุดอันตรายกันแล้ว แม้จะยังไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุเท่าที่ควร แต่พวกซางตงก็สามารถผ่านอั้งปิ่นเหมิน และกลับสู่เส้นทางที่ควรจะเป็นได้อีกครั้ง ทว่าจุดหมายปลายทางของพวกเขา คือเมืองเฮยสี่อู ดินแดนที่ถูกปกครองโดยกองกำลังอวี๋หลินและเหล่าผู้วิเศษ แม้คนเหล่านี้จะเป็นศัตรูกับกลุ่มเซี่ยเหยียนที่แสนอันตราย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเป็นมิตรกับพวกซางตง ปริศนาที่รออยู่เบื้องหน้า ยังมีอยู่อีกมาก ยิ่งพบเจอคนเยอะก็ยิ่งมากเรื่องราว ในด้านปีศาจที่มีตรัสตรูยากยิ่งจะแยกแยะเช่นนี้ ประหยัดความเชื่อใจไว้ก่อนเป็นดี!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี ผู้คลั่งไคล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยิ่งชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง, คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง

Wei Yu

ขอเพียงเป็นทอง
ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ล้วนส่องประกาย

บทที่ 21

อาหารเต็มโต๊ะ ไอร้อนคูกุ่น เทียบกับที่เห็นเมื่อคืนก่อนก็เรียกว่า
บริบูรณ์มากกว่ากันหลายเท่า

ผู้หญิงพวกนั้นไม่พูดไม่จา ถามอะไรไปพวกเธอก็ทำเพียงยิ้ม
จะบังคับขู่เชิญยังไงก็ไม่มีที่ทำหวาดกลัวแม้แต่น้อย ทำเพียงเอ่ยปาก
นอบน้อม "เชิญตามสบาย" ก่อนจะถอยฉากไป ทิ้งไว้ก็แต่รอยเท้า
เปียกน้ำสองแนว

พวกเธอไม่ใช่คน ซางตงไม่นึกอยากอาหาร มีแต่เผยถึงคนเดียว
เท่านั้นที่ม้วนแขนเสื้อ ลงมือกินอย่างเอร็ดอร่อย "กิน ไม่กินก็เท่ากับ
เสียเปล่า!"

ตอนถูกลั่นน้ำห่อตัวไว้ เผยถึงคิดว่าตัวเองคงต้องตายแน่แล้ว
ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ กลับถูกมันคายออกมา เขาตระหนักรู้ได้อย่างรวดเร็ว
ที่แท้ความตายก็แค่ชั่วพริบตาเท่านั้น ก่อนหน้านั้นเขาเสียเวลาไปตั้ง
มากมายกับการ 'กลัวตาย' โง่ชะมัด รู้แบบนี้เขาคงเอาเวลาพวกนั้น
มากินดื่มให้เต็มคราบแล้ว

ดังนั้นในเวลาที่เขาจึงคว้านองไก่อขึ้นมานองหนึ่งและกัดลงไป

เต็มปากเต็มคำ โดยไม่สนใจเงินชานเหอที่กำลังมองอยู่ข้างๆ ด้วย
สีหน้าท่าทางสับสนเลยสักนิด

ยิ่งไปกว่านั้นบางครั้งเขายังงยหน้าเอ่ยปากชวนคนอื่น "กินสิ
นี่ไม่มีพิษ ถ้าพวกเขาคิดจัดการกับพวกเราจริง ตอนอยู่กลางน้ำพวกเรา
คงจบเห่ไปแล้ว ในเมื่อคิดยังไงก็ไม่เข้าใจ ไม่สู้กินเสียให้พุงกาง พวกเรา
ไม่ได้เจอปลาเจอเนื้อกันมานานแค่ไหนแล้ว"

ถึงจะฟังดูเหลวไหล แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เกิดผล ในที่สุดตะเกียบ
คู่แล้วคู่เล่าก็เริ่มขยับ

ขณะกินอยู่ ดิงหลิวก็นึกขึ้นได้และหลุดหัวเราะ "พี่ตง พี่โกหก
ไม่เป็นไซ้หรือเปล่า เมื่อกี้ตอนผู้หญิงคนนั้นบังคับให้พี่ตอบ พี่ตอบ
ไม่เอาไหนเลยสักนิด..."

ซางตงบอก "ฉลาดขนาดนั้น ทำไมเธอถึงไม่ตอบเองล่ะ"

"ฉันนี่อย่างพี่ตงนี่แหละ คนอย่างฉันโกหกเป็นไฟ ถูกชาวบ้าน
จับได้ง่ายๆ พี่ตงนี่ไม่ได้ใหญ่ พุดแค่สองประโยคก็ควันออกหูแล้ว"

เธอเลียนแบบเยี่ยหลิวซี "ตวาดอะไรนักหนา ไม่รู้! ไม่มีภูมิลำเนา
อะไรทั้งนั้น!... แหมพี่ตง ปกป้องพี่ตงขนาดนี้ ชาวบ้านตวาดแค่ที่สองที
พี่ก็ทนดูไม่ได้เสียแล้ว"

เยี่ยหลิวซีส่งเสียงประชดออกมาคำหนึ่ง

เธอยังไม่เคยตวาดซางตงสักครั้ง แล้วผู้หญิงพวกนั้นก็ถือสิทธิ์อะไร
คิดว่าเธอเป็นพวกกินเจหรือไง

ซางตงยิ้มและยกมือที่อยู่ใต้โต๊ะไปวางลงบนมือเยี่ยหลิวซี
นิ้วหัวแม่มือลูบไปมาเบาๆ บนหลังมือของเธอสองที่ก่อนจะซักกลับ

เยี่ยหลิวซีก้มหน้ากินอาหาร

พอบรรยากาศผ่อนคลาย พวกเขาก็วกกลับเข้าเรื่องอีกครั้ง เผยถึง
ถามเกาเซิน "เฮ้ เกาเซิน ในสายตาของมืออาชีพอย่างนาย ผู้หญิงพวกนั้น

เป็นตัวอะไรกันแน่"

มืออาชีพ? เกาเขินปากหนักอึ้งขึ้นมาทันที เขานึกไม่ออกว่าจะแก้ตัวยังไง จู่ๆ ก็ถูกอีกฝ่ายหิวขึ้นไปอยู่บนชื่อเสียคือๆ อย่างนี้จะลงก็ลงไม่ได้ "น่าจะเกี่ยวข้องกับน้ำ"

เผยถึงพูดต่อ "แปลกจริงๆ จู่ๆ ก็ปล่อยพวกเราเฉย เหมือนกับครั้งก่อน... พี่ตง พี่ยังจำได้หรือเปล่า คราวที่แล้วตอนถูกขังอยู่ในโรงจอดรถ ผมยังคิดว่าพวกเราตายแน่แล้ว ที่ไหนได้จู่ๆ ประตุเชื่อมผิวดิ้นกลับเปิดออก ปล่อยพวกเราออกมาอย่างปลอดภัย"

ตงหลิวนึกขึ้นได้ "อา ครั้งนั้นพี่ซีก็โมโหอาละวาดขึ้นมาเหมือนกัน ฉันจำได้ว่าพี่ซีกระชากคอเสื้อชาวบ้านด้วย"

เผยถึงตอบโต้ "ใช่ ครั้งนี้พี่ซีกดพวกนั้นลงกับพื้น อารมณ์โกรธซึ่งของพี่ซีคืออาวุธสังหารที่ร้ายกาจที่สุด ใช่ได้ดีกว่าหัวของเสี่ยวหลิวอีก พี่ซี ต่อจากนี้ไปพี่ก็อาละวาดให้บ่อยหน่อย ถึงตอนนั้นรับรองพวกเราต้องเดินทางสะดวงราปรินแน่"

ซางตงมองเยี่ยหลิวซีปราดหนึ่ง

ถึงจะฟังดูน่าขัน แต่อันที่จริงกลับไม่มีอะไรตลก สัญชาติญาณบอกกับเขาว่าเรื่องนี้ยังคงเกี่ยวข้องกับเยี่ยหลิวซี

ถึงจะมีการจัดห้องลับให้พวกเขาด้วยกันถึงห้าห้อง บางห้องอยู่ติดกันบางห้องอยู่ตรงกันข้าม ทว่าสถานที่ที่เต็มไปด้วยกลไกแบบนี้ ยังไงซางตงก็ไม่กล้าให้ทุกคนแยกพักกันคนละห้อง เกิดดึกตื่นเที่ยงคืนห้องพักไหนถูกย้ายออกไปเงียบๆ ถึงตอนนั้นคิดจะตามหากก็ไม่รู้แล้วว่า จะไปหาที่ไหน

เขาขอเปลี่ยนเป็นห้องใหญ่ อีกฝ่ายตกลงรับปากอย่างง่ายดาย ห้องใหญ่ที่ได้มาเห็นได้ชัดว่าเป็นห้องที่ใช้รับรองแขกคนสำคัญ ด้านหนึ่งหันหน้าไปทางทะเลสาบ หน้าซ้ายยังมีห้องน้ำในตัว

ช่างตงอดนึกหวาดระแวงกับการต้อนรับแบบนี้ไม่ได้

วันที่สอง พ้ายังไม่ทันสว่างช่างตงก็ถูกเสียงพื้นเสียงหลังคาขยับไหว ปลุกตื่น ไม่ต้องเปิดหน้าต่างดูเขาก็รู้ทันทีว่าหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านคงกำลัง จมลงสู่ใต้ดิน ช่างตงคิดขึ้นได้ การเดินทางผ่านอิงปิ่นหมินก็คือการ ข้ามผ่านผืนน้ำขนาดใหญ่ที่กั้นขวางเส้นทางไว้ ในเมื่อบนพื้นผ่านไปไม่ได้ หรือว่าจะผ่านไปทาง...ใต้ดิน

อาหารเช้าเรียงรายเต็มโต๊ะ หลังกินเสร็จ พวกเขายังได้รับของขวัญ เป็นน้ำมันสองถัง เนื้อซี่อิ้วสองสาม斤 น่องแกะอย่างหนึ่งน่อง หมันโถวขาว กับปังแบนอีกตะกร้าหนึ่ง เพียงพอให้กินกันหลายวัน

เผยถึงรับของขวัญแทนทุกคน เขาอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองกำลัง ผันอยู่หรือเปล่า เมื่อคืนกับเช้าวันนี้ ทำไมถึงต่างกันราวฟ้ากับดินแบบนี้

พอหมู่บ้านจมลงใต้ดินรูปแบบของมันก็เปลี่ยนไป กลายเป็นเหมือน พระตำหนักใต้ดินมีดดำ พวกเขาตงขับรถไปโดยสตรีซึ่งเป็นหัวหน้าคนนั้น เดินนำทางให้ด้วยตนเอง หลังอ้อมวนเวียนไปมาอยู่สองสามที่ ในที่สุด พวกเขาก็มาหยุดอยู่หน้าห้องใหญ่เรียบง่ายไม่สะดุดตาห้องหนึ่ง

ประตูห้องเปิดออกซ้าๆ แต่ที่อยู่ด้านในกลับไม่ใช่ห้อง ทว่าเป็น อุโมงค์มีดดำ

อีกฝ่ายทำท่า 'เชิญ'

ช่างตงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ และเปิดไฟหน้ารถ ค่อยๆ ขับตามเนิน เข้าไปด้านใน ประตูห้องปิดลงอย่างรวดเร็ว ช่างตงหยุดอยู่ครู่หนึ่ง รอบด้านเงียบสงัดชวนสะพรึง เสียงน้ำหยดตึงๆ ดังขึ้นเป็นระยะๆ โอเอินแปลกประหลาดแทรกซึมผ่านหน้าต่างรถเข้ามา ดึงหัวใจสั่นเทิ้ม อย่างไม่รู้ตัว

เย็บหลิวซิบอก "ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว ไปกันเถอะ"

ช่างตงค่อยๆ เหยียบคันเร่ง เพราะยังงังปลอดภัยไว้ก่อนเป็นดี รถ

เคลื่อนไปช้าๆ เขาไม่ชอบขับรถในอุโมงค์แบบนี้ เพราะทัศนวิสัยมัน
คับแคบ อากาศหรือก็ไม่ดี ท่ามกลางอากาศอับชื้นยังแฉงไว้ด้วย...
กลิ่นคาวปลา

เผยถึงบนพื้มีฟ้า "ที่แท้อุโมงค์ก็ซ่อนอยู่ในห้อง เอ่อ พี่ตง พี่ว่า
ตอนเดินทางเข้ามาในหมู่บ้าน ถ้าพวกเราพบแต่แรกว่ามีห้องไม่ชอบมา
พากลแล้วเลือกที่จะบุกทะลุเข้ามากันตั้งแต่ตอนนั้น พวกเราจะผ่านไปได้
เหมือนกันหรือเปล่า"

ติงหลิวร้อง 'เฮอะ' ประชดออกมาคำหนึ่ง "นายนี้มันโง่ซัดๆ ตอน
อยู่บนพื้นดิน แค่กวาดตามองก็เห็นทุกอย่างแล้ว มันมีอุโมงค์ที่ไหน
หรือไง ไม่บอกก็รู้ว่าอุโมงค์นี้อยู่ใต้ทะเลสาบ"

ซางตงบอก "เสี่ยวหลิวพูดถูก อิงปินเหมินไม่ต่างจากเรือดำน้ำที่
แล่นได้ทั้งในน้ำและบนบก หลังจมนลงดิน มันไม่ได้หยุดนิ่ง ตรงกันข้าม
มันยังเคลื่อนไหวอยู่ใต้ทะเลสาบ ปากทางเข้าอุโมงค์ตั้งอยู่ในพื้นที่ลับ
ใต้ทะเลสาบ มีห้องเป็นจุดเชื่อมต่อ หลังจากทีเชื่อมเข้าหากัน พวกเรา
ก็ถูกส่งเข้ามาในอุโมงค์"

วิธีการต้อนรับแขกส่งแขกแบบนี้ เรียกได้ว่ามีการเตรียมการไว้
เป็นอย่างดี

เผยถึงไม่ยอมแพ้ "แล้วถ้าเกิดมีคนแฝงตัวเข้ามาใต้ทะเลสาบแล้ว
หาอุโมงค์นี้พบล่ะ"

ซางตงบอก "อย่างแรก นายต้องไม่ลืมว่าในทะเลสาบมีลึนน้ำอยู่
สอง ต่อให้หาพบ ไม่มีเครื่องมือเปิดกลไก ยิ่งงักก็เปิดประตูอุโมงค์ไม่ได้"

ติงหลิวเสริม "อีกอย่าง ต่อให้ฝืนเปิดได้ น้ำทะเลก็เข้ามา คนมีหวัง
ได้ตายกันหมด"

จู่ๆ ซางตงก็ขึ้นขึ้นได้ "จริงสิ หลังผ่านอุโมงค์กลับเข้าสู่เส้นทางปกติ
แล้ว เดี่ยวพวกเราหยุดพักกันสักครู่ก่อน"

ดิงหลิวสงสัย "หยุดทำไม"

"หยุดรอหลิวจินเอ๋อ เขากับพวกเรามีเป้าหมายเดียวกันคือไปเมืองเฮยซือ คำนวณจากระยะทางแล้ว พวกเราน่าจะไปถึงที่นั่นได้ในวันสองวัน อิงปิ่นเหมินแปลกประหลาดพิลึกพิลั่น ผมสงสัยว่าผู้หญิงพวกนั้นอาจเป็นหนึ่งในภูตผีปีศาจที่เคยอยู่บนชั้นวางปีศาจ เลยอยากรสอบถามเขาดู"

เผยถึงพยักหน้าเต็มแรง "ใช่ ต่อให้ไม่พูดถึงเรื่องที่พวกเขาจู่ๆ ก็ปล่อยตัวพวกเรามา แต่ให้ทั้งน้ำมันให้ทั้งอาหารมาแบบนี้ อย่างกับ... กลัวว่าพวกเราจะไปไม่ถึงเมืองเฮยซือยังไงยังงั้น"

หลังจากขับไปได้ประมาณสองชั่วโมงกว่าพวกเขาก็เจอกับทางตัน ทว่าที่ขวางอยู่ด้านหน้าคราวนี้กลับคล้ายม่านน้ำขยับไหวสองประกายระยิบระยับ ที่อยู่บนพื้นคือกรอบสี่เหลี่ยมสีขาวซึ่งเขียนไว้ว่า 'รถเข้าด้านใน'

คาดว่าคงมีการเชื่อมต่อกันอีก

ช่างตงขับรถเข้าไปในพื้นที่กรอบสี่เหลี่ยม หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงบางอย่างลั่นดัง พอหันกลับไปดูก็พบว่าอุโมงค์ด้านหลังถูกปิดแล้ว หลังจากผ่านไปอีกครู่หนึ่ง ตัวรถก็ส่ายไหว ก่อนจะถูกแรงมหาศาลผลักให้พุ่งเข้าไปในม่านน้ำรวดเร็ว

ช่างตงตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะเริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนอง ตอนนี้รถพุ่งเข้ามาในน้ำแล้วจริงๆ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาไม่ได้เหยียบคันเร่ง ทว่าความเร็วที่พุ่งเข้าไปในน้ำกลับไม่ช้า ภาพที่ปรากฏต่อสายตามีเหมือนน้ำมีปลาแหวกว่าย ทว่าภายในตัวรถกลับไม่มีน้ำไหลทะลักเข้ามาแม้แต่หยดเดียว

หลังจากนั้นไม่นาน รถก็โผล่ตามพื้นน้ำพร้อมถูกดันขึ้นฝั่ง เยี่ยหลิวซีรีบหันมองกลับไป น้ำในทะเลสาบพลิกม้วนเป็นคลื่นลูกใหญ่ก่อนจะ

สงบนิ่งลงรวดเร็ว

ฟ้าครึ้ม ลมหนาวพัดโชย เมฆดำปกคลุมอยู่ทั่วทุกหนแห่ง หญ้าสีเหลืองบางตางอกเงยอยู่ริมฝั่ง ห่างออกไปไม่ไกลคือป้ายบอกทางสีฟ้าขาว ตอนอยู่นอกด่านป้ายจำพวกนี้พบเห็นได้ทั่วไป แต่ไม่ใช่กับที่นี่ ที่อิงปินเหมินก็ไม่เคยมีเจ้าสิ่งนี้

พลองซัดเข้าไปใกล้ก็มองเห็นตัวอักษรที่อยู่ทางด้านบน

'เมืองเฮยสี่อ สีร้อยกิโลเมตร'

คาดว่าคงต้องขับรถไปอีกวัน

หลังขับตามป้ายบอกทางไปประมาณหนึ่ง พวกเขาก็เจอโรงแรมหงฮวาซู่

ช่างตงตัดสินใจรอหลิ่จิ้นเอาที่นั่น

โรงแรมแห่งนี้ถึงจะดูเรียบง่าย มีเพียงชั้นเดียว จำนวนห้องพักแค่สิบกว่าห้อง แต่กลับสร้างอยู่บนพื้น

เจ้าของโรงแรมภาคภูมิใจกับโรงแรมของตัวเองเป็นที่สุด "พวกคุณมาจากเสี่ยวหยางโจวไซ่หรือเปล่า ได้ยินว่าที่นั่นอยู่ไกลลิบลิบ หงฮวาซู่ที่อื่นล้วนเปิดกิจการอยู่ได้ดิน ไม่เหมือนกับพวกเราที่นี่ ทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี"

ดูท่าอิงปินเหมินจะกั้นขวางพวกภูตผีปีศาจไว้ได้ไม่น้อย

พวกเขาพักกันที่โรงแรมนี้ ครั้นถึงเที่ยง รถสามล้อที่พบเจอกันเมื่อคืนก็แล่นเข้ามา พอใกล้พลบค่ำ รถลากก็กุกๆ กักๆ เคลื่อนตรงเข้ามาที่ตามมาอยู่ทางด้านหลังคือชายหนุ่มรูปร่างกำยำสองสามคน

หลังตรงเข้าไปสอบถาม เผยถึงก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าคนทั้งสองกลุ่มไม่รู้เลยแม้แต่หน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น บอกว่าหลังกินข้าวเข้าเสริ่จ

พวกเขาก็วูบหมดสติไป รู้ตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองมาโผล่อยู่ที่ฝั่งด้านนี้แล้ว โชคดีที่ลาส่งเสียงร้องสั้นๆ ยาวๆ อยู่ข้างๆ ไม่อย่างนั้นก็มีหวังได้นอนอยู่ริมฝั่งจนฟ้ามืด

ดูท่าคงไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสได้เห็นขั้นตอนการเดินทางผ่าน อิงปินเหมิน

พวกเขา รอหลี่จินเอ๋ออยู่ถึงสองวัน ตลอดสองวันนี้ทุกครั้งที่พบเจอกับเจ้าของโรงแรม อีกฝ่ายล้วนพูดไม่หยุดปากว่า 'หิมะใกล้ตกแล้ว' 'หิมะแรกของปีใกล้มาถึงแล้ว' ทำเอาเขาตรงตงรู้สึกว่าการที่หลี่จินเอ๋อจะต้องเดินทางวางมาดมาพร้อมละอองหิมะโปรยปรายแน่

แต่กลับไม่มี

เช้าวันที่สาม เฝยถ้งออกมาเย็นยาม เพื่อไม่ให้คลาดกับหลี่จินเอ๋อ พวกเขาจึงตกลงผลัดกันขึ้นไปเย็นยามอยู่บนหลังคา คอยใช้กล้องส่องทางไกลสังเกตดูความเคลื่อนไหวตามเส้นทางที่มุ่งหน้ามาทางนี้

เกาเชินช่วยเฝยถ้งในการปีนขึ้นหลังคา เฝยถ้งยกกล้องส่องทางไกลขึ้นดูได้ไม่ทันไรก็ร้องตะโกนเสียงหลง "เซี่ยเอี้ย บ้าไปแล้ว หลี่จินเอ๋อ กำลังวิ่งไล่เจิ้นซือให้ เหว! เจิ้นซือให้เอาคืน ไม่ใช่สิ...เจิ้นซือให้ไล่จิก หลี่จินเอ๋อ...มาทางนี้แล้วว..."

ไม่ต่างจากถ่ายทอดสดการแข่งขัน เฝยถ้งพูดได้ไม่ทันไร เสียงโวยวายก็ดังขึ้นไม่ขาดสาย หลี่จินเอ๋อตรงดิ่งเข้ามาในลาน เจิ้นซือให้โมโหหงอนตั้งพองขนแผงคอวิ่งไล่กวาดตามหลังไม่ยอมปล่อย แทบจะในเวลาเดียวกัน เจิ้นซานเหอกก็ตื่นตื่นเนื้อตัวสั่น สองตาเบิกกว้างราวกับกลัวจะพลาดเรื่องเด็ด

หลี่จินเอ๋อตะโกน "เฮ้ น้องชาย ช่วยหน่อยๆ ช่วยจับไถ่มนั้ให้ข้าที"

ท่ามกลางความโกลาหล หลี่จินเอ๋อได้แต่หลบเป็นพัลวัน จำพวกซางตงไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

เพราะไม่เคยจับไก่อีกก่อน ชางตงเลยไม่รู้ว่าจะควรทำยังไง เยี้ยหลิวซีชักมีตดอกออกมาแล้ว แต่พอไต่ยีนว่าให้จับ เธอก็ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน ติงหลิวไม่ชอบที่ไก่อ้มกลืนสาบเลยเอาแต่หลบอยู่ข้างประตูไม่ยอมออกมา มีเพียงเผยถึงที่ไต่ยีนเราส่งเกาเซินอยู่บนหลังคา "นั่น ตรงนั้น ไช้ จับเลย!"

เกาเซินลงมือไม่พลาดเป้า สมแล้วที่เคยฝึกมาก่อน

ห้านาทีก่อนหลัง ไก่สองตัวก็ถูกจับไปยื่นเทียบกันอยู่ข้างวงกบประตู

เจิ้นซานเหอหมอบนอน ไม่มีเชือกล่ามมัดไว้ ท่าที่สงบนิ่ง

เจิ้นซือให้สองขาถูกมัดแน่น หน้าข้างบนตัวยังถูกห่อไว้จนดูไม่ต่างจากแป้งเกลียวทอด มันยังคงกระเสือกกระสนดิ้นรนอย่างเอาเป็นเอาตาย เห็นได้ชัดว่าที่ซ่อนลึกอยู่ในใจมันคือจิตวิญญาณดิ้นรนหัวแข็ง

หลี่จินเอ๋อเหงื่อท่วมหัว บอกขอบคุณเกาเซินไม่หยุด "ขอบคุณๆ บังเอิญจริงๆ พวกเราได้เจอกันอีกแล้ว...เฮ้อ เจ้าไก่อัดนี้ออกตัณญูเลี้ยงไม่เชื่อง ข้าตั้งใจจะปล่อยให้มันไต่ยัดเส้นยัดสายบ้างแท้ๆ สวรรค์ไม่เคยเจอไก่อัดที่ไหนดูขนาดนี้มาก่อนเลยจริงๆ...เอ๊ะ? ว่าแต่พวกเจ้าทำไมถึงอยู่ที่นี้ได้ ข้าคิดว่าพวกเจ้าเข้าเมืองเฮยสือไปแล้วเสียอีก"

ชางตงพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "วันนั้นมีธุระด่วนต้องจัดการเลยเดินทางออกมาก่อนไม่ได้อยู่รอ สองวันนี้พอจัดการทุกอย่างเสร็จเลยคิดว่าจะลองรอดู ไม่แน่อาจมีโอกาสร่วมเดินทางไปด้วยกันอีก"

หลี่จินเอ๋อดีใจออกนอกหน้า "อา...พวกเจ้าเกรงใจ...เกรงใจกันเกินไปแล้ว"

ชางตงยิ้ม "คุณเองก็เดินทางผ่านอิงปิ่นเหมินมาเหมือนกัน?"

พูดถึงอิงปิ่นเหมิน หลี่จินเอ๋อก็หน้าบานเป็นกระดิ่ง "ผ่านมาแล้ว เจริญก้าวหน้าเหลือเชื่อ นี่ไม่ถึงว่าอิงปิ่นเหมินจะเป็นแบบนี้ ตอนแรกข้าคิดว่าจะประตูดุโม่งขนาดใหญ่เสียอีก"

ชางตงบอก "น่าสนใจจริงๆ พนักงานต้อนรับที่นั่นก็น่าสนใจมาก

เหมือนกัน"

ขณะพูดเขาก็หันไปส่งสายตาให้ตึงหลิวที่หนึ่ง

ตึงหลิวเข้าใจได้ทันที จึงตรงเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยท่าทีกระตือรือร้น "คุณอาเอ้า พนักงานต้อนรับพวกนั้น เวลาเดินมักทิ้งคราบน้ำไว้ พวกเขา เป็นพรายน้ำไซหรือเปล่า ฉันตกใจแทบแย่จนนอนไม่หลับทั้งคืน ได้แต่ คิดว่าถ้าคุณอาเขาอยู่ด้วยก็คงดี โลกนี้ไม่มีอะไรที่คุณอาไม่รู้..."

หลี่จิ้นเอ้าถูกยอจนตัวลอย "พรายน้ำที่ไหนกัน นั้นมันเนตรวารี ต่างหาก"

ตึงหลิวใจเต้นระลำ "เนตรวารีคืออะไร"

หลี่จิ้นเอ้าเริ่มเล่า "ลองคิดดู โลกนี้มีเพียงน้ำไซหรือเปล่าที่เชื่อมต่อกัน เป็นหนึ่งเดียว ทะเลสาบขนาดใหญ่สองแห่งคู่คล้ายแยกออกจากกัน แต่ความจริงแล้วบางที่อาจมีธารน้ำไซซ่อนอยู่ใต้ดินเชื่อมต่อกันอยู่ ทะเลทรายไม่มีน้ำ ทว่าในอากาศก็มีน้ำ เจ้าสิ่งที่เรียกว่าน้ำนี้ ไม่ว่าจะ เป็นน้ำแข็ง ธารน้ำไหล หรือว่าไอน้ำ ยังไงก็ล้วนเชื่อมต่อกัน"

ช่างตงพอเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ระบบน้ำทั่วโลกล้วนเป็น หนึ่งเดียว แค่เปลี่ยนสภาวะจากของแข็ง ของเหลว แก๊ส หมุนเวียน เปลี่ยนผันไปเรื่อยๆ ไม่หยุดเท่านั้น

ตึงหลิวฟังเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังพยักหน้า แข็งขันหมายล่อให้อีกฝ่ายพูดต่อ "ไซ"

"เพราะฉะนั้น..." หลี่จิ้นเอ้าอธิบายด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง "หาก น้ำมีวิญญาณ สิ่งที่น่ามองที่นั่นมองเห็น ไม่นานน้ำของอีกที่ก็ย่อมมองเห็น ด้วยเช่นกัน เนตรวารีก็คือปีศาจจำพวกนี้ ชายหญิงนับเป็นหนึ่งคู่ พวกมัน แม้จะอยู่ห่างกันพันหลี่ แต่ทุกสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าล้วนส่งถึงกันได้ ในช่วงพริบตา เหมือนคำพูดที่ว่า 'ตาน้ำพันหลี่ เห็นได้เสมือนอยู่แค่คืบ'

หากคิดอยากใช้งานเนตรวารีก็ไม่ยาก แค่จับพวกมันชายหญิง

แยกออกจากกัน เนตรวารีที่แท้ก็คือตาคุณหนึ่ง เคยเห็นแว่นกันโซหรือเปล่า
ไอ้เจ้ากระจกโปร่งใสที่ซ้อนกันเป็นชั้นนั่นแหละ เอาเนตรวารีใส่เข้าไป
ระหว่างกลางกระจก หลังจากนั้นก็วางแว่นตาลงบนสันจมูก

เนตรวารีที่อยู่ในอิงปินเหมินล้วนเป็นพวกผู้หญิง ข้าคิดว่าพวกผู้ชาย
น่าจะถูกจับไปทำแว่นตาอยู่ในเมืองเฮยสี่อหมดแล้ว ร้ายกาจโซหรือเปล่า
เหมือนจับพวกผู้ชายไปเป็นตัวประกัน พวกผู้หญิงได้แต่เฝ้าอยู่ที่นี้
คอยปฏิบัติตามคำสั่ง

เพราะฉะนั้นการตรวจสอบของที่นี่จึงถือว่าเข้มงวดมาก ที่เห็น
ผู้หญิงพวกนั้นจ้องมองพวกเรา อันที่จริงกองกำลังอวี๋หลินที่อยู่ในเมือง
เฮยสี่อต่างหากที่กำลังจับตาดูพวกเราอยู่ ดังนั้นจึงไม่ต้องแปลกใจที่
เมืองเฮยสี่อจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด ลองคิดดู มาตรการแบบนี้
เริ่มตรวจสอบกันตั้งแต่ยังอยู่ห่างจากเมืองไปตั้งหลายร้อยหลี่..."

เผยถึงตะลึง เนตรวารีพวกนี้มันกลิ้งวงจรปิดทางไกลชัดๆ

มิน่าในเพิ่งคนงานถึงมีโปสเตอร์หนัง 'The Truman Show' ติดไว้

มิน่าเมื่อวานผู้หญิงพวกนั้นถึงได้บอกว่า 'ไปตามพวกพี่น้องมา'

มิน่าถึงบอกให้พวกเขาถอดหมวก หน้ากากอนามัย แอนอก
เชิดหน้า...

ทั้งหมดล้วนเพื่อให้คนที่อยู่หลังดวงตาคู่นั้นมองเห็นได้สะดวกนี่เอง
ช่างตงถามออกมาประโยคหนึ่ง "การตรวจสอบของอิงปินเหมิน
เจ้าหน้าที่ทั่วไปของกองกำลังอวี๋หลินเป็นคนดำเนินการหรือ"

"มันก็แล้วแต่ ถ้าเป็นพวกชาวบ้านทั่วไป แน่นอนว่าให้เจ้าหน้าที่ทั่วไป
ตรวจสอบก็ได้ แต่ถ้าคนที่มาภูมิภาคหลังไม่ธรรมดา ที่มาที่ไปแปลกประหลาด
แน่นอนยอมต้องให้พวกที่อยู่สูงกว่าเคลื่อนไหว..."

หลี่จิ้นอ้าเปลี่ยนเรื่องคุย เขายังคงจมอยู่ท่ามกลางความแปลกใหม่
ในอิงปินเหมินอย่างไม่อาจถอนตัว "อีกอย่าง ตอนออกจากอุโมงค์มา

ฟองน้ำลูกหนึ่งหอมล้นมตัวข้าไว้ หลังจากนั้นมันลื่นน้ำก็ส่งฟองน้ำนั้นขึ้นมา ด้วยความเร็วสูง..."

ซางตงหันมองไปทางเยี่ยหลิวซี

คราวที่แล้วคนของเซี่ยเหยียนปล่อยเธอ เพราะเข้าใจว่าเธอคือ คุณชิงจืออะไรนั่น หน้าซำก่อนออกมาพวกเขายังให้น้ำมันเธอถึงหนึ่ง

คราวนี้กองกำลังอวีหลินในเมืองเฮยสี่ปล่อยเธอออกมา สาเหตุคืออะไรยังไม่รู้ชัด ทว่าพวกเขายังให้อาหารมาไม่น้อย

ตกลงเธอเป็นคนของเซี่ยเหยียน หรือคนของกองกำลังอวีหลิน กันแน่

แต่ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายไหน เธอก็เคยบอกว่ามันก็แค่ 'การเดินทางไปตามทางที่คนพวกนั้นวางไว้ทีละก้าวๆ' บางทีหลังจากนี้อีกไม่นาน ความจริงอาจปรากฏออกมาให้เห็นเอง

วันถัดมาหลังกินอาหารเข้าเสร็จพวกซางตงก็ออกเดินทางต่อ ตอนเช้าของโรงแรมมาส่งพวกเขาออกจากประตูยังเงยหน้ามองฟ้าอีกรอบ "หิมะใกล้ตกแล้ว วันนี้กลางวันไม่ตก กลางคืนก็ต้องตก..."

อากาศหนาวแบบนี้ไม่เหมาะที่จะให้หฺลี่จินเฝ้านั่งอยู่บนหลังคาต่อ ซางตงเก็บของบริเวณกระโปร่งหลังจนเหลือพื้นที่พอให้หฺลี่จินเฝ้านั่ง พร้อมกับไก่อีสองตัว

แววตาของหฺลี่จินเฝ้าที่จ้องดูเงินซานเหอนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึก อิจฉา เขาสูญเสียสมบัติล้ำค่าไปแล้วจริงๆ ตอนนั้นทำไมเขาถึงปล่อยเงินซานเหอไปง่ายๆ หน้าซำยังคิดว่าตัวใหม่ไม่แน่อาจดีกว่านะ ใครจะไปรู้ว่าสุดท้ายกลับได้เจ้าเงินชื่อใหม่มา

การไปเมืองเฮยสี่ใช้เวลาเดินทางหนึ่งวันเต็มๆ หลังดวงอาทิตย์ตก รถก็มาแล่นอยู่บนถนนกว้าง ผิวถนนถูกปูลาดไว้ด้วยแผ่นหินสีดำ สองข้างทางล้วนเป็นเสาประดับแสงไหล รถยังไม่ทันแล่นถึงพวกมัน

ก็พากันส่องแสงแล้ว ครั้นรถแล่นผ่านไปแสงสว่างพวกนั้นก็ทยอยดับลง
ท้องฟ้าเริ่มมีหิมะโปรยปราย ดิ่งหลิวเย็นมือออกไปรับ ทว่าละอองหิมะ
เล็กละเอียด พอซัดมือกลับพวกมันก็กลายเป็นคราบน้ำบนฝ่ามือแล้ว

หลังจากขับไปอีกครู่ใหญ่ หิมะก็เริ่มตกหนัก ในที่สุดเมืองเฮยสี่
ที่อยู่ห่างออกไปไกลลิบลับก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา มันสูงใหญ่มีพลังเปี่ยม
ชีวิตชีวา รูปทรงสี่เหลี่ยมขอบมุมคมชัด รวากับตราประทับยักษ์ตั้งนิ่ง
อยู่ใต้ท้องฟ้า

เผยถึงอดชะโงกหน้ามองออกไปไม่ได้ เขาปล่อยให้ละอองหิมะ
สาดซัดใส่หางตาปลายคิ้ว "พีตง พีดู เหมือนกำแพงเมืองโบราณซ้อน
ของพวกเราเลย"

ช่างตงชะลอรถจอด

ห่างออกไปหลายสิบลเมตรด้านหน้ามีรถจอดอยู่สิบลกว่าคัน แต่ละคัน
ก็ต่างรุ่นกันไป ทว่าทั้งหมดล้วนเป็นสีดำวิบวาว ที่โบกสะบัดอยู่บน
เสาสัญญาณของรถแต่ละคันคือธงปักขาหิน

ครั้นเห็นช่างตงจอดรถ รถสิบลกว่าคันเหล่านั้นก็เปิดไฟขึ้น ลำแสง
แทบจะเชื่อมต่อกันเป็นวงโค้ง มีรถอยู่คันหนึ่งติดตั้งสปอตไลท์กำลังวัตต์สูง
ไว้บนหลังคา ลำแสงที่ส่องมาทำเอาช่างตงถึงกับสීමตาไม่ขึ้น

ประตูดันดังกล่าวเปิดออก ที่เดินลงมาคือชายชราผมสีดอกเลา
เยี่ยหลิวซีใจเด่นระลำ่า บอกไม่ถูกว่าทำไม เธอผลักประตูเดินลงไป
ตามสัญญาณ

ละอองหิมะปลิวฟุ้ง พัดผ่านหางตา แก้ม และริมฝีปาก ตอน
เดินเข้าไปใกล้ชายชรา รุ่งๆ ลมก็พัดโหมกระหน่ำจนเธอสීමตาไม่ขึ้น
มันพาคำพูดของชายชรามาได้โดยประโยคหนึ่ง

"เยี่ยหลิวซี ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว"

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคนในด้านเรียกชื่อของเธอ

เยี่ยหิวซีถาม "คุณเป็นใคร แล้วฉันเป็นใคร"

ชายชราไม่ได้ตอบ แต่กลับมองไปที่รถของซางตง หลังจากพิจารณา อยู่ครู่หนึ่งเขาก็เอ่ยปากถาม "คนพวกนั้นเป็นสหายนอกด่านของเจ้าหรือ"

ซางตงรู้สึกเป็นกังวลอยู่เล็กๆ ที่เขากลัวไม่ใช่การมีเรื่อง น้ำน้อย ยังไงก็แพ้ไฟ เกิดสู้กันขึ้นมาเขาต้องแพ้ไปแล้ว แต่ยังไงเขาก็อดรู้สึก ประหลาดใจกับบรรยากาศไม่สนิทสนมไม่ห่างเหิน ไม่กระตือรือร้น ต้อนรับแต่ก็ไม่หลบเลี่ยงเย็นชานี้ไม่ได้

เผยถึงให้ตั้งหิวช่วยคุ้มกันขณะตนเองใช้กล้องส่องทางไกลแอบ จับตาดูสถานการณ์จากภายในรถ "กองกำลังอวีเอ็มบี ต้องใช้กองกำลัง อวีเอ็มบีแน่ นกที่วาดอยู่บนธงปักขาเห็นพวกนั้นไม่เหมือนกัน ขนนกที่อยู่ บนไหล่ของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ต่างกันออกไป อันนั้นคือเหยี่ยว ฝีมือ ของคนคนนั้นต้องร้ายกาจมากแน่ๆ ส่วนที่อยู่ด้านบน...นกแก้ว?"

เพียงไม่นานเยี่ยหิวซีก็เดินกลับมา เธอเข้าไปนั่งในรถ อากาศที่ ประเดี๋ยวหนาวประเดี๋ยวร้อนทำสองแก้มเธอแดงระเรื่อ "ตามพวกเขาไป ก่อน"

ชายชราผู้นั้นแซ่จ้าว จ้าวกววนโซ่ว เป็นคนใหญ่คนโตของกองกำลัง อวีเอ็มบี

ประตูใหญ่ของเมืองเฮยสี่ปิดตอนดวงอาทิตย์ตก และเปิดใหม่ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น จะไม่มีการเปิดขึ้นก่อนเพื่อใครหน้าไหนทั้งสิ้น ขบวนรถแล่นผ่านประตูข้างเข้าไปภายในที่ละคันๆ

ถนนกว้างใหญ่แต่กลับร้างไร้ผู้คน ตลอดสองข้างทางไม่มีแผงลอย ร้านค้า มีก็แต่กำแพงสูงสีดำ ด้านบนมีนกหินนานาชนิดวางเรียงราย อยู่ห่างๆ กัน แสงไหลทอแสงไม่ต่างจากไฟข้างถนน

หิมะยังไม่ก่อตัวทับถม บนผิวถนนที่ถูกปูลาดไว้ด้วยหินสีดำราบเรียบ เป็นมันมีหน่วยลาดตระเวนตอนกลางคืนกลุ่มละเจ็ดคนปรากฏตัวให้เห็น

เป็นครั้งคราว ทันทีที่เห็นรถแล่นตรงเข้ามา พวกเขาที่ยืนตรงตั้งขบวนต้อนรับกันแต่ไกล หน้าเขิดอกตั้ง พอขบวนรถแล่นผ่านไปพวกเขาก็ออกลาดตระเวนกันอีกครั้ง

เส้นทางเหมือนจะไม่สั้นสักเท่าไร ชาวตงตั้งอกตั้งใจขับรถคอยแล่นตรงหักหัวเลี้ยวตามรถคันหน้า เฝยถึงตีนเต็น กระชิบพุดไม่หยุด...

"อันนี้เลียนแบบสมัยอัน...ไม่ใช่ เลียนแบบกำแพงเมืองฉางอันสมัยถัง รูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส ไม่ว่าจะแนวนอนแนวตั้งก็ล้วนเป็นเส้นตรง เหมือนกระดานหมากรุก เมืองนาราของญี่ปุ่นก็เลียนแบบพวกเรา เห็นกำแพงสูงนั้นหรือเปล่า ฉางอันสมัยถังร้อยแปดฟาง* คือชุมชนขนาดเล็กที่ถูกห้อมล้อมไว้ด้วยกำแพงหนึ่งร้อยแปดแห่ง มีประตูอยู่ทั้งสี่ด้าน ตอนกลางคืนห้ามออกนอกเขต คนไม่อาจออกจากฟางไปเดินเล่นตามท้องถนน หากถูกกองกำลังลาดตระเวนเจอตัวเข้าอาจถูกจับขังคุกหรือไม่ก็อาจถูกฆ่าที่ทันที...มีนาถึงไม่มีคนสัญจรไปมาบนท้องถนน

ความสูงของกำแพงก็พิถีพิถันไม่น้อย ประตูสูงลานกว้างใหญ่ ยิ่งกำแพงสูงเท่าไร คนที่พำนักอาศัยอยู่ข้างในก็ยิ่งสำคัญมากเท่านั้น... พวกนายเคยไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์सानซีหรือเปล่า ด้านในมีแบบจำลองฉางอันสมัยถังตั้งแสดงอยู่ ละเอียดมาก..."

ติงหลิวขมวดคิ้ว "กลางคืนห้ามออกมาเดินเล่น ได้เป็๋อตายกันพอดี"

"ใช่เสียที่ไหน พวกเขาเดินเล่นอยู่ในฟางได้ ฟางหนึ่งเทียบได้กับหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ด้านในไม่แน่ว่าอาจมีถนนการค้า คลับไฟนกกระจอก

* ความหมายโดยทั่วไปแปลว่าตรอกซอกซอย แต่ในสมัยราชวงศ์ถังวังมั่งเมืองฉางอันแยกพื้นที่แต่ละย่านแต่ละชุมชนเป็นตารางแบ่งชัด ใช้คำว่า 'ฟาง' เรียกเขตพื้นที่บริหารภายในช่วงถนนหนึ่งๆ ซึ่งมีประตูเปิดปิดทั้งสี่ด้านเป็นเวลา มีทางแยกย่อย ตรอก และซอยซึ่งเรียกรวมๆ ว่า 'หลี่' อยู่ในฟางอีกทีหนึ่ง

โรงหนัง อยากรู้อยากเห็นอะไรก็มีสิ่งนั้น แค่ออกจากฟางไม่ได้ก็เท่านั้นเอง"

เผยถึงจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ เขาตื่นเต้นจนออกนอกหน้า "พี่ตง พี่ยังจำตลาดที่เสี่ยวหยางโจวนั่นได้หรือเปล่า ฉางอันสมัยถึงเองก็มีตลาดเหมือนกัน ชื่อตลาดตะวันออกตลาดตะวันตก ว่ากันว่าที่นั่นคึกคักมาก แค่ตลาดตะวันตกแห่งเดียวก็มีร้านค้าแผงลอยกว่าสี่หมื่นแห่งแล้ว ด้านในเต็มไปด้วยพ่อค้าวานิชชาวเปอร์เซีย เกาหลี ญี่ปุ่น เรียกได้ว่าเป็นศูนย์กลางการค้าแห่งยุค อ่า...คำว่า 'ชื่อของ'* ที่พวกเราใช้กันในทุกวันนี้ ว่ากันว่าก็มาจากตลาดตะวันออกตลาดตะวันตก เมืองเฮยฮือเลียนแบบฉางอัน นั่นก็แปลว่ามันต้องมีตลาดขนาดใหญ่ด้วยแน่"

ดึงหลิวมองเผยถึงด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม "ทำไมนายถึงรู้มากมายขนาดนี้"

เผยถึงพ่นลมออกจุมุกทีหนึ่ง "ผมเป็นคนชื่ออันมาแต่เกิด ปีหนึ่งไปพิพิธภัณฑประวัติศาสตร์सानซีไม่รู้ตั้งกี่หน"

ช่างตงเลียวยร้ออีกครึ่ง จู่ๆ ทัศนียภาพเบื้องหน้าก็พลันอืดอัด กำแพงฟางที่อยู่ตรงหน้าสูงตระหง่านกว่าก่อนหน้านี้นี้มาก ที่อยู่บริเวณมุมทั้งสี่ด้านคือป้อมประจำยาม มีภาพสลักหินขนาดใหญ่อยู่บนกำแพง

ภาพสลักหินบนกำแพงที่ช่างตงมองเห็นภาพแรกคือภาพนักโทษสวมชื่อคอเดินเข้าด่าน ภายใต้ภาพด่านอวีเหมินสูงใหญ่ คนที่เดินเข้าด่านมามีกันไม่ขาดสาย บ้างก็ดูซึมกะทือ บ้างก็สองมือปิดหน้าว่าให้แน่นอนว่ามีที่สี่หน้ายิ้มแยมด้วย คงเพราะรู้สึกว่าการเสียใจให้กำเนิดวีรบุรุษโลกกำลังเปลี่ยนใหม่ ไม่นานว่าชะตากรรมอาจเปลี่ยนแปลงไปด้วย เมื่อภาพคนมีมิติสูงต่ำสีหน้าความรู้สึกก็ยอมปรากฏชัดเป็นพิเศษ หลังจากพิจารณาดูอยู่ครู่หนึ่ง ช่างตงก็รู้สึกเหมือนมีเสียงคร่ำครวญก้องดังไปมาอยู่ที่ข้างหู เขาอดเบือนหน้าหนีด้วยความสงสารไม่ได้

* คำว่าสี่ของในภาษาจีน ประกอบด้วยอักษรคำว่าตะวันออกและตะวันตกสองตัว

ประตูลี้สองชั้น เป็นประตูเหล็กหนาหนัก ตอนถูกผลักเปิด พื้นดินก็คล้ายสั่นสะเทือน

หลังผ่านประตูฟางเข้ามา เขาก็ขับรถต่อไปอีกระยะหนึ่ง ก่อนจอดลงหน้าสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่รูปร่างแปลกประหลาดคล้ายเสือร้ายที่กำลังหมอบนอนอยู่ตัวหนึ่ง บันไดหินราบเรียบทอดตัวยาวเข้าไปในปากเป็นทางเข้า ทั้งสองฝั่งของทุกชั้นบันไดล้วนมีลายพยัคฆ์ขาวสีเหลืองทองฝังอยู่ในเนื้อหิน ลวดลายไม่ต่างจากรูปแบบภาพสลักหินสมัยฮั่น

เผยถึงคอยยืนคอยาวมอง มังกรเขียวพยัคฆ์ขาวหงส์แดงเต่าดำคือสัตว์ทเวะทั้งสี่ของจีนสมัยโบราณ พยัคฆ์ขาวประจำทิศตะวันตกอยู่ในธาตุทอง สิ่งปลูกสร้างนี้เรียกได้ว่าสร้างขึ้นถูกต้องตามหลักการเพียงแต่มันมีไว้เพื่ออะไร

เขาเป็นพ่อค้าโดยกำเนิดและสนใจเรื่องศาสตร์ฮวงจุ้ยเป็นพิเศษ พอคิดว่าต้องเดินผ่าน 'ปากพยัคฆ์' เข้าไป ก็รู้สึกว้าว้าวไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย

จ้าวกวนโช่วลงจากรถเป็นคนแรก ที่อยู่ในมือคือไม้เท้าเหล็กสีดำบนหัวของมันคือเหล็กหล่อรูปเหยี่ยวที่ถูกขัดสีจนเป็นประกาย พวกช่างตงทยอยลงจากรถ ส่วนหลี่จินเอ๋อเพราะไม่เคยพบเจอเรื่องราวใหญ่โตแบบนี้ จึงได้แต่ใช้แขนสองข้างหนีบไม้เท้าข้างละตัวพลางกลืนน้ำลายอย่างตื่นเต้นไม่หยุด

จ้าวกวนโช่วมองมาทางเยี่ยหลิวซี "ต้องให้เพื่อนของเจ้าไปพักผ่อนก่อนหรือเปล่า"

เยี่ยหลิวซีชี้ไปทางสิ่งปลูกสร้างนั้น "นั่นคืออะไร เป็นความลับหรือเปล่า"

จ้าวกวนโช่วสีหน้าราบเรียบ "หากเทียบกับนอกด่าน...คงต้องเรียกว่า

พิพิธภัณฑท์กระมัง"

เผยถึงเอ่ยปากยูเยี่ยหลิวซีเสียงเบา "พี่ซี ผมอยากดู พอจะผ่อนผันสักหน่อยได้หรือเปล่า"

เยี่ยหลิวซีตอบ "เพื่อนของฉันท่านจะเข้าไปด้วย"

จ้าวกวมนโขว้ใช้ไม้เท้าค้ำยันเดินขึ้นไปตามบันได เท่ากับเป็นการตอบตกลงโดยปริยาย หลี่จินเอ้าเองก็ตื่นเต้นหมายตามไปด้วย แต่เพราะถูกคนที่อยู่ข้างๆ สกัดไว้ จึงได้แต่มองดูพวกเขาขงตงเดินเข้าไปภายในในใจนึกอิจฉา ได้ยินว่าพิพิธภัณฑท์เมืองเฮยสี่อเต็มไปด้วยข้าวของสารพัด อีกทั้งยังมีห้องจัดแสดงปีศาจด้วย...

เรียกได้ว่าเป็นโอกาสยากจะพบเจอได้ในรอบร้อยปี น่าเสียดายที่วาสนาไม่พอ จึงถูกขวางอยู่หน้าประตูทางเข้า

พวกเขาขงตงเดินเข้าไปยังโถงใหญ่ เสียงฝีเท้าก้องดังเหมือนเวลาเดินอยู่ในพิพิธภัณฑท์ขนาดใหญ่จริงๆ แสงไฟที่อยู่บนที่สูงค่อยๆ สุกสว่างสิ่งที่พวกเขา มองเห็นก่อนเป็นอันดับแรกคือแผ่นที่ภายในของด่านอวีเหมิน

ไม่เสียทีที่เป็นของใช้ของกลุ่มคนชั้นสูง แผ่นที่แผ่นนี้ละเอียดกว่าที่เห็นขายอยู่ตามท้องตลาดมาก

จ้าวกวมนโขว้มองมาทางเยี่ยหลิวซี "ข้ารู้ว่า มีเรื่องราวมากมายที่เจ้าจำไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร หลังเดินวนรอบที่นี่เสร็จ เจ้าก็น่าจะเข้าใจขึ้นมาบ้าง"

เขาพยักพเอิดไปยังแผ่นที่นั่น "ตอนนั้นหลังเข้าด่านมา เมืองเฮยสี่อเรียกได้ว่าเป็นฐานที่มั่นที่เก่าแก่ที่สุดใหญ่โตที่สุด และเพราะมีภูเขาสองลูกคล้ายแขนโอบล้อมไว้ ทำให้มันกลายเป็นพื้นที่ลุ่มกลางเขาที่มีชัยภูมิดีเลิศ ภูเขาลูกหนึ่งชื่อเขาเฮยสี่อ พวกเราขุดหินจากที่นั่นมาใช้สร้างเมือง ส่วนอีกลูกชื่อเขาหวงจินควง (ภูเขาเหมือนทอง) มันให้ผลผลิตอะไรกับพวกเรา ข้าคงไม่จำเป็นต้องจระไนให้มากความ"

แบบนี้มันสวรรค์ประทานอาหารให้กินชัดๆ จนถึงวันนี้ทองคำ

ก็ยังคงเป็นวัตถุมีค่ามากบนโลก ชางตงนึกถึงคาราวานอูฐหุ่เงาที่เดินทางเข้าออกด่าน พวกมันทำการค้าขายซะที่ไหนกัน เห็นชัดๆ ว่าเป็นลูกค้าใหญ่ต่างหาก

จ้าวกววนโซ่วพาพวกเขาเดินต่อ คราวนี้สิ่งที่มองเห็นคือผู้จัดแสดงด้านในคือหุ่เงาสิบกว่าตัว ลักษณะของพวกมันไม่ต่างจากหุ่เงาที่บรรจุอยู่ในโลงพวกนั้นแม้แต่น้อย เสื้อผ้าอาภรณ์ที่หุ่เงาแต่ละตัวสวมใส่ล้วนแตกต่างกันไป บ้างก็เสื้อสั้นเนื้อหยาบสมัยอัน บ้างก็เสื้อคลุมคอกกลม ผ้านั้นเก๋สมัยถึง บ้างก็ชุดเสื้อคลุมที่ผ้าสมัยซิง หนาซ้ำยังมีที่ใส่เสื้อกล้าม สีขาวมีเสื้อคนงานคลุมทับอยู่ทางด้านนอก สีหน้าท่าทางล้วนแตกต่างกันออกไป

ส่วนภาพที่อยู่หลังผู้จัดแสดงคือ...ทางชื่อหมาที่ตั้งตระหง่านอยู่บนแท่นดินเหลือง ด้านบนมีดวงตาเบิกกว้างอยู่หลายดวง คล้ายคอยตรวจตราระแวดระวัง

จ้าวกววนโซ่วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "มีอยู่ช่วงหนึ่งพวกเราใช้ชีวิตไม่ต่างจากคนที่อยู่นอกด่าน บางทีอาจเรียกได้ว่าดีกว่า วิชาระดับหุ่เงาสกุลเหล่าทำให้หุ่เงามีสภาพไม่ต่างจากคน ไม่ว่าจะข้าวของสิ่งประดิษฐ์แปลกใหม่อะไรล้วนซื้อได้ด้วยเงินทอง ทว่าหลายร้อยปีมานี้ พวกเรากลับล้ำหลัง เทคโนโลยีของโลกข้างนอกก้าวกระโดดเร็วเกินไปของบางอย่างไม่อาจลอกเลียนแบบ ของบางอย่างอาจเรียนรู้ได้แค่กระพริบตา ของบางอย่างได้แต่รับเอาสินค้าสำเร็จมาใช้"

พอเห็นอีกฝ่ายเดินหน้าต่อ ชางตงก็อดถามขึ้นไม่ได้ "ทางชื่อหมา... นั้น มันคืออะไร"

จ้าวกววนโซ่วมองดูเขาปราดหนึ่ง "เจ้าคงหมายถึงสุสานหุ่เงาพวกนั้นสินะ หุ่เงาคล้ายกับคนก็จริง ทว่ากลับมีปัญหาด้านคุณภาพ ต้องล้มต้องฝนหน่อยก็เสียหาย อุณหภูมิเปลี่ยนแปลงเพียงน้อยรูปร่าง

ก็บิดเบี้ยวผิดเพี้ยน หากรักษาไม่ดี เจอความชื้นเข้าก็ขึ้นรา ใช้ได้ไม่นาน ก็ต้องเปลี่ยนใหม่

เพราะนี่ถึงความดีความชอบของพวกมัน ดังนั้นถึงจะไม่ใช้คน แต่พวกเราก็ยังคงทำการฝังพวกมันเช่นเดียวกับมนุษย์ หลังจากบรรจุลงในก็จะมิตาสุสานทรายสร้างสุสานให้พวกมัน...ตาสุสานทรายทำหน้าที่ไม่ต่างจากยามเฝ้าสุสาน หากลมกัดกร่อนน้ำกัดเซาะสุสานพังทลาย มันก็จะซ่อมแซมป้องกันให้ทันที"

ที่แท้ก็แบบนี้ ช่างตงทอดถอนใจ โลกนี้มีสุสานร้างอยู่มากมาย บ้างก็ถูกลัทธิตะกั่วหรือ ถูกรื้อน้ำกัดเซาะ ไม่มีคนดูแล ปล่อยให้หญ้าออกสูงท่วมเอว เทียบกันแล้วการมีตาสุสานทรายคอยปกป้องคุ้มครองหลังจากหมดสภาพไป ซะตาสุสานของพวกมันนับว่าไม่เลวเลยจริงๆ

ที่พวกเขาเห็นต่อจากนั้นคือแผ่นสลักหินขนาดใหญ่ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่เคยปรากฏอยู่บนโลงหุ่นเงา องค์จักรพรรดิยืนอยู่ตั้งทรงประทับอยู่หลังม่าน พระพักตร์โศกสลด โคมสะคราญที่อยู่อีกด้านใช้แขนเสื้อปิดหน้า รำให้รันทด ช่างๆ คือตัวหนังสือหกตัว

'ไหลตะวันตกกระดูก มองตะวันออกวิญญาณ'

เยี่ยหลิวซีริมฝีปากแห้งผาก

จ้าวกวนโซ่วบอก "ตัวอักษรหกตัวนี้อ่านจริงๆ เป็น 'หลิวซีกระดูกวังตงวิญญาณ' หรือจะอ่านกลับกันเป็น 'วิญญาณวังตง กระดูกหลิวซี' ก็ได้ ตัวอักษรหกตัวนี้ซ่อนแก่นแท้ของวิชาควบคุมหุ่นเงาสกุลเหล่าหลิวไว้"

เยี่ยหลิวซีอดถามไม่ได้ "หลิวซีกระดูกมีอะไรเกี่ยวข้องกับฉันหรือเปล่า"

จ้าวกวนโซ่วไม่ตอบ "พวกเราไปกันต่อ"

คราวนี้เป็นภาพหุ่นตัวทำจากทองแดงยาวจากเพดานจรดพื้น ขนาดกว้างเกือบสิบเมตร ภาพนี้แลดูสับสนอิมคริมราวกับทองแดง หลอมเหลวที่กำลังเดือดถูกลมพัดแห่งในทันใด ยามอยู่ด้านล่างเงยมอง ขึ้นไปชวนให้รู้สึกอึดอัดเป็นเท่าทวีคูณ

จำวกรวนโซ่วเงยหน้ามองดูภาพ เส้นผมสีดอกเลาสั้นไหวเล็กๆ เส้นเลือดดำบนมือเดาฯลฯ ยับย่นที่จับอยู่บนหัวไม้เท้ารูปเหยี่ยวนั้น ปูดโปน

เยี่ยหลิวซีถาม "สิ่งนี้คือ..."

จำวกรวนโซ่วพูดด้วยน้ำเสียงปลงอนิจจัง "ภาพนี้เป็นภาพจลาจล โซ่วโส่ว เมื่อพันกว่าปีก่อนหนานโต่วทับตะวัน ตอนยังไม่มีเซียมซีสวรรค์ ไร่อักษร คนสกุลเซียนได้ใช้หญ้ากับกระดองเต่าทำนายให้องค์จักรพรรดิ อันอู่ตี้ ผลที่ได้คือ 'หนานโต่วทำลายอวี๋เหมิน' ความหมายคือเมื่อ ดาวหนานโต่วปรากฏ ถึงตอนนั้นวิชาควบคุมหุ่นเงาก็จะสิ้นอิทธิฤทธิ์ ขบวนการหุ่นเงาจะใช้การไม่ได้อีก 'หลิวซีกระตุก วังตงวิญญูณ' จะถูก ควบคุมโดยคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้เข้าออกด้านอวี๋เหมินได้อย่างอิสระ และเป็นผู้ก่อเหตุจลาจล นี่คือหายนะใหญ่ภายในด้าน พวกเราเรียกมันว่า 'ตะวันตกออกอวี๋เหมิน' "

เยี่ยหลิวซีถาม "เหตุจลาจลแบบไหน"

จำวกรวนโซ่วชี้ไปยังชายที่อยู่กลางภาพ

"คนผู้นี้แน่ชัด ชื่อลี้วังตง คนที่ถือกำเนิดขานรับดาวหนานโต่ว ชายชื่อ วังตง หญิงชื่อหลิวซี ลี้วังตงต้องการจะเปิดประตูด้านอวี๋เหมินอีกครั้ง เขาเสริมสร้างพลังความแข็งแกร่งให้กองกำลังกบฏโซ่วโส่ว ขณะเดียวกัน ก็เพียรติดต่อขอความช่วยเหลือจากนอกด้านหลายต่อหลายครั้ง ตอนนั้น นอกด้านอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านราชวงศ์สุย-ถังพอดี เขาใช้เซียมซีสวรรค์ ไร่อักษรทำนายได้ว่าราชสำนักถึงแห่งสายสกุลเหล่าหลี่จะเจริญรุ่งเรือง

จึงทำ 'จอกโมราหั่วสัตว์' ขึ้นมาคู่หนึ่งเพื่อเป็นของขวัญพบหน้าผู้สัมพันธ
กับสกุลเหล่าหลี่ และสัญญาว่าจะมอบทองคำจำนวนมหาศาลให้เป็น
สิ่งตอบแทนหากอีกฝ่ายยอมส่งกำลังทหารมาช่วยเหลือ"

เยี่ยหลิวซีถาม "แล้วเงื่อนไขคืออะไร"

"ลี้วังตั้งคิดว่าหากองค์จักรพรรดิขึ้นอยู่ตั้งทรงทุ่มเทกำลังทั่วแผ่นดิน
ผนึกด่านอวีเหมินได้ เช่นนั้นจักรพรรดิถึงก็ยอมใช้วิธีตรงกันข้าม นับถือ
ลัทธิเต๋า รวบรวมเหล่าผู้วิเศษ ทำลายด่านอวีเหมินได้"

"ทว่าไม่สำเร็จ?"

จ้าวกวนโช่วยิ้มหยัน "ลี้วังตั้งใช้วาจาหลอกลวงองค์จักรพรรดิถึงไต่จง
ให้ทรงรู้ลึกลับว่าโอรสสวรรค์คือลัทธิฟ้า แผ่นดินต่ำถึงเจริญรุ่งเรือง หน้าซ้า
ยังมีนักพรตอยู่ทั่วแผ่นดิน ไม่จำเป็นต้องกลัวภูตผีปีศาจสร้างความปั่นป่วน
เดิมองค์จักรพรรดิถึงไต่จงทรงผนึกพระเศียรตอบรับแล้ว แต่ใครจะไปรู้
คนคำนวณไม่สู้ฟ้าลิขิต เพียงเพราะแค่นี้ องค์จักรพรรดิถึงไต่จงจึง
ทรงเปลี่ยนพระทัยในท้ายที่สุด"

"ฝันอะไร"

"ตอนทรงตัดสินพระทัยเปิดด่านอวีเหมิน จู่ๆ พระองค์ก็ทรงฝันร้าย
ในฝันเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจจำนวนนับไม่ถ้วน มีขุนนางใหญ่คนหนึ่ง
เสนอว่าให้แม่ทัพใหญ่ฉินฉงกับอวีฉือกงสองคนสวมชุดเกราะถืออาวุธ
ยืนเฝ้าอยู่นอกประตูห้องบรรทม เช่นนี้พระองค์ย่อมพบความสุขสงบได้"

เผยถึงพูดโพล่งออกมา "เรื่องนี้ผมเองก็รู้ ต่อมาพวกชาวบ้านเลย
เอาภาพเหมือนของพวกเขาสองคนไปติดไว้ที่หน้าประตู นานวันเข้าเลย
กลายเป็น 'ทวารบาล' "

จ้าวกวนโช่วพยักหน้า "ถึงไต่จงนึกเสียใจ ลี้วังตั้งมิดหวังรุนแรง
ทองคำหรือก็เอาคืนกลับมาไม่ได้ เขาจึงคิดจะเอาจอกโมราหั่วสัตว์ล้ำค่า
คู่นั้นกลับ น่าเสียดายที่คนผู้เดียวไม่อาจเป็นศัตรูกับองค์จักรพรรดิ

สุดท้ายหลังจากพุ่มเทกำลังสติปัญญาสุดความสามารถ เขาก็กระเซอะกระเซิงกลับดำนอวี๋เหมินไปพร้อมจอกโมราหั่วสัตว์ใบเดียว

หลังสี่รุ่งตงสิ้น หนุ่นเงาก็กลับมาใช้การได้อีกครั้ง แต่ถึงแม้กองกำลังอวี๋หลินจะฉีกกำลังร่วมกับผู้วิเศษกำราบกลุ่มกบฏไซ่วไส่วได้สำเร็จ ทว่าพวกเขา กลับหาจอกโมราหั่วสัตว์นั้นไม่พบ คนสกุลเขียนทำนายเชื่อมชี สวรรค์ไร้อักษร บอกว่าเมื่อดาวหนานโต่วทับตะวันปรากฏขึ้นอีกครั้ง คนที่จะนำพาหายนะมาสู่ดำนอวี๋เหมินอีกรอบก็จะปรากฏตัวขึ้น หนาซ่า คนผู้นั้นยังเป็นเจ้าของจอกโมราหั่วสัตว์"

พูดถึงตรงนี้จ้าวกวนไซ่วก็หยุดไปชั่วขณะ

พวกเขาต่างพากันตะลึง ออกของเยี่ยหลิวชีกระเพื่อมไหวรุนแรง มือที่อยู่ข้างตัวสั่นระริก ซางตงเดินเข้าไป กุมมือเธอไว้เบาๆ

จ้าวกวนไซ่วมองมาทางเยี่ยหลิวชี

"เยี่ยหลิวชี เจ้าคงฟังเข้าใจแล้วกระมัง ยี่สิบกว่าปีก่อนเจ้าเกิดในหมู่บ้านใกล้ๆ กองสุสานสันเขาทะเลทราย นับแต่เจ้าถือกำเนิดในด้านนี้ไม่มีหนุ่นเงาตัวไหนลุกขึ้นได้อีก"

ซางตงพอเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดได้แล้ว

'นอกจากด้านเพียงก้าวเลือดไหลแห้งเหือด' คำพูดประโยคนี้นี้ไม่ได้พูดกันเล่นๆ แต่ไหนแต่ไรมา มีเพียงหนุ่นเงาที่จะเข้าออกด้านได้ วิธีการที่จะทำให้แผ่นหนังแข็งที่อไม่มีชีวิตกลายเป็นมนุษย์ได้อย่างสมจริง เคล็ดลับคงอยู่ที่การรับ 'กระดุก' และชักนำ 'วิญญาณ' เมื่อครู่จ้าวกวนไซ่วถึงได้บอกว่าแก่นแท้ของหนุ่นเงาสกุลเหล่าเหลืออยู่ที่คำว่า 'หลิวชีกระดุก วังตงวิญญาณ'

ทองคำล้ำค่าเพราะมันแลกอาหารน้ำดื่มรวมถึงข้าวของอื่นๆ ได้ แต่หากถอดทองคำไว้ได้อย่างเดียวก็คงมีแต่อดตาย ในด้านแม้จะอุดมไปด้วยทองคำแต่กลับขาดแคลนผลิตผล ให้ฝืนเลี้ยงปากเลี้ยงท้องไป

วันๆ ก็คงพอไหว แต่คิดจะใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยสุขสบาย ยิ่งไงก็ต้องพึ่งพานอกด่านถ่ายเลือดให้ ขบวนการอุสสุหุ่เงาคือเครื่องมือลำเลียงปัจจัย กองกำลังอวีห์ลินกับเหล่าผู้วิเศษเดิมเป็นชนชั้นผู้ถือครองอำนาจ มีอภิสิทธิ์เหนือคนทั้งปวง อีกทั้งยังควบคุมเครื่องมือลำเลียงปัจจัยไว้เพียงผู้เดียว สุวานะอำนาจปกครองย่อมมั่นคงยากจะสั่นคลอน

ดังนั้นเรื่องหนานโตวทัตบะวันนี้ สำหรับผู้มีอำนาจแล้วจึงจัดเป็นหายนะใหญ่หลวง ขบวนการอุสสุหุ่เงาเป็นอัมพาต 'หิวซีกระดุก วังตงวิญญูณ' ตกอยู่ในกำมือของคนคนหนึ่ง ที่ยิ่งแย่ไปกว่านั้น คนคนนั้นไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเขาอีก

พื้นที่ข้างเตียงของตนเองใครเล่าจะยอมให้ผู้อื่นมานอนสบายใจเฉิบแบบนี้เท่ากับมาแบ่งเตียง รื้อเตียงกันชัดๆ...

ซางตงพุดซัน "ผู้อาวุโสใจ้าว ผมอยากถามหน่อย จลาจลชั่วไว้วในครั้งนั้นวุ่นวายมากขนาดไหน"

ใจ้าวถอนใจเวงยหน้า มองดูหอกทวนม้าเหล็ก* บนภาพทองแดงนูนต่ำ "ก็คงพอๆ กับเวลาเปลี่ยนยุคสมัย เมืองเฮยสี่เปลี่ยนเจ้าของ กองกำลังอวีห์ลินกับพวกผู้วิเศษที่อยู่เหนือผู้คนทั้งปวงมาแต่ไหนแต่ไรจู่ๆ กลับมีสภาพไม่ต่างจากสุนัขไร้เจ้าของ แม้แต่ฐานที่มั่นใหญ่ก็ยังรักษาไว้ไม่อยู่ เจ้าคิดว่าแบบนี้เรียกว่าหายนะครั้งใหญ่ได้หรือเปล่า เรียกว่าจลาจลได้หรือไม่"

เผยดังพึมพำ "ถ้าเป็นผม ปุบปั๊บก็มีความสามารถพิเศษแบบนี้ ผมคงดีใจแย่ เข้ามาออกไป ช่วยชาวบ้านซื้อของ เปิดบริษัทขนส่ง ถึงตอนนั้นเงินทองย่อมไหลมาเทมาจนนับไม่หวาดไม่ไหว มีเหตุผลอะไรให้ต้องก่อกบฏด้วย พิลึกคนจริงๆ..."

* หอกทวนม้าเหล็ก แปลตรงตัวหมายถึงความน่าเกรงขามของกองกำลังที่พร้อมด้วยคัสตราวุธและทหารม้าติดกระดาะเหล็ก มักใช้อุปมาถึงสงคราม

จ้าวกวนโช้วมองดูเขาด้วยสายตาเหยียดหยันคราวหนึ่ง "เพราะฉะนั้นเจ้าถึงได้เป็นแค่คนธรรมดาๆ หนานโต้วทำลายอวี๋เหมิน คนที่ถือกำเนิดขานรับดาวหนานโต้วถูกลิขิตให้เป็นผู้สร้างความปั่นป่วนให้ด้านอวี๋เหมิน และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ลี้วตั้งตั้งกลุ่ม 'โช้วโส่ว' ขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ที่เขามีผู้ติดตามมากมาย ระดมพลบุกโจมตีเมืองยึดครองพื้นที่ต่างๆ ได้นั้นก็เพราะเขาให้สัญญากับทุกคนว่าจะกลับตะวันออก กลับไปอยู่ยังโลกที่ไม่มีฤดูผีปีศาจได้"

เข้าใจแล้ว ที่จ้าวกวนโช้วบอกก่อนหน้านี้ว่า 'พวกเราใช้ชีวิตไม่ต่างจากคนที่อยู่นอกด่าน บางที่อาจเรียกได้ว่าดีกว่า' นั้นหมายถึงผู้มีอำนาจกลุ่มน้อยเท่านั้น เพราะคนส่วนใหญ่ต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางน้ำลึกเปลวเพลิงร้อนระอุ เดือดร้อนอยู่กับการถูกฤดูผีปีศาจจุกรานเล่นงานชีวิตนอกระหว่างที่พวกเขามุ่งมาดปรารถนานั้นไม่ต่างอะไรจากสรวงสวรรค์

เผยถึงรู้สึกไม่พอใจในน้ำเสียงรวมถึงคำพูดของอีกฝ่ายที่ว่า 'เพราะฉะนั้นเจ้าถึงได้เป็นแค่คนธรรมดาๆ' คนธรรมดาแล้วไง คนธรรมดา มีเรื่องให้ต้องวิตกกังวลไม่มาก หนาซำยังมีอิสระกว่าไม่รู้ตั้งเท่าไร

เขาส่งเสียงประศตออกมาคำหนึ่ง

จู่ๆ เยี่ยหลิวซีก็ยิ้ม "เข้าใจแล้ว ฉันเองก็เกิดมาขานรับดาวหนานโต้ว ฉันกับหุนเงาอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันไม่ได้ ฉันอยู่มันตาย ฉันตายมันอยู่ ฉันถูกกำหนดให้เป็นกบฏ เป็นนายนะใหญ่หลวงในสายตาพวกคุณ โช้วหรือเปล่า"

เธอส่งสายตาทำทนาย "ในเมื่อเป็นแบบนี้ทำไมถึงไม่ฆ่าฉันทิ้งเสียเลย ฆ่าฉันแล้วทุกอย่างจะได้จบสิ้น"

จ้าวกวนโช้วสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก "เจ้าคิดว่าพวกข้าไม่อยากจะฆ่าเจ้าจันหรือ คนที่ถูกฆ่าตายได้ง่ายๆ มีหรือจะถูกเรียกว่านายนะใหญ่หลวง เยี่ยหลิวซี เจ้าก็ดี ลี้วตั้งก็ดี พวกเจ้าต่างถูกกำหนดให้มีชีวิต

ยืนยาวนานร้อยปี เพราะมีดาวหนานโต้วคุ้มครอง กองกำลังอวิเหิม
ผู้วิเศษ หรือแม้แต่ภูตผีปีศาจล้วนฆ่าพวกเขาไม่ได้"

เผยถึงหลุดปากอุทาน "เฮีย...พี่สี่เป็นพวกไม่รู้จักตาย?"

จ้าวกววนโซ้วแก้คำพูดของเขาเสียใหม่ "ไม่ใช่ หลิวสี่ยังคงรู้จัก
เม่าซราลีนอายุชั้ย สามารถฆ่าตัวตายได้ แค่ไม่มีทางตายด้วยเหตุ
ผิดธรรมชาติเท่านั้น"

ซางตงถอนหายใจเบาๆ

เยี่ยหลิวสี่รู้สึกประหลาดใจ กว่าจะร้องอ้อออกมาคำหนึ่งก็หลังจาก
ผ่านไปเป็นนาน

เธอรู้สึกภาคภูมิใจเล็กๆ อย่างน้อยก็ยังนับเป็นข้อดีได้อยู่ โชคดีที่
เธอไม่ได้มีหาง ไม่อย่างนั้นหวังได้กระดกมันขึ้นมาแล้วแน่ๆ

เธอมองไปทางจ้าวกววนโซ้ว "หลังจากนั้นล่ะ"

"พวกเราไม่ต้องกรำให้เกิด 'จลาจลโซ้วโส้ว' ขึ้นมาอีก ครั้งนี้พวกเรา
จึงต้องการป้องกันเหตุร้ายล่วงหน้า เลยตั้งใจแสวงหาความร่วมมือ ทว่า
เซียมซีสวรรค์ไร้อักษรไม่ใช่แก้วสารพัดนึก คำบอกใบ้ของมันบอกก็แค่
ขอบเขต ทิศทางกว้างๆ เท่านั้น พวกเราไม่รู้ว่าคนที่ถือกำเนิดนั้นคือใคร
กว่าจะหาหมู่บ้านที่เจ้าเกิดพบก็ต้องใช้เวลาถึงสิบกว่าปี ทว่าเพราะสุสาน
ดวงตาอาละวาดสังหารผู้คนในหมู่บ้าน ทำให้หมู่บ้านของเจ้ากลายเป็น
หมู่บ้านร้าง

หลังจากนั้นอีกสองสามปีพวกเราถึงหาตัวเจ้าพบ แม้จะอายุยังน้อย
แต่ทำอะไรกลับซิกโซนเปี่ยมประสบการณ์ ถึงจะถูกขายไปเป็นคนรับใช้
แต่กลับเล่นงานคนเฝ้าจนสลบหนีออกมาเองได้ หน้าที่ยังชอบใช้
ความรุนแรง ทะเลาะตอแยดีกับชาวบ้านเป็นประจำจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว
ซังกายเคยมีคนติดตาม โชคดีที่หาตัวเจ้าได้เร็ว หากเข้าไปอีกสองสามปี
เกรงว่าเจ้าคงเป็นโล้เป็นพายไปแล้ว

เจ้าบอกเองว่าตอนสุสานดวงตาฆ่าคนในหมู่บ้าน เจ้าซ่อนตัวอยู่ในโถงน้ำ เลยรอดชีวิตมาได้ พวกเราพาเจ้ากลับเมืองเฮยสี่ ให้เข้าไปอยู่ในกองกำลังอวี๋หลิน ให้เข้าออกด้านทำหน้าที่ขนส่งปัจจัย คิดว่านับแต่นั้นทั่วหล้าจะสงบสุข แต่ใครจะไปรู้..."

จ้าวกวนโซ่วหยุดไปชั่วขณะ เมื่อเอ่ยอีกครั้งน้ำเสียงกลับดูว่างเปล่า "แต่ใครจะไปรู้ว่าหลังจากนั้นไม่นาน พวกเขียเหยียนกลับก่อกบฏ มีหัวหน้าชื่อเจียงจั้น เรื่องนี้สร้างความประหลาดใจให้กับพวกเราไม่ใช่น้อย เพราะลักษณะของพวกเขียเหยียนแทบไม่ต่างจากพวกโซ่วโส่วไม่เพียงร่วมมือกับพวกภูตผีปีศาจ แต่ยังรุกคืบดูดัน เพียงไม่นานก็ยึดเมืองชายแดนทางทิศตะวันออกอย่างเมืองหนุหยางได้สำเร็จ และเปลี่ยนมันให้กลายเป็นฐานที่มั่นของพวกเขียเหยียน

เจียงจั้นไม่ใช่คนที่มีดาวหนานโต้วคุ้มครอง แล้วเหตุใดถึงรวมกลุ่มขึ้นได้รวดเร็วเช่นนี้ หลังจากคิดมาคิดไป ในที่สุดพวกเราตัดสินใจให้เจ้าเข้าไปใกล้ชิดเจียงจั้น คงเรียกว่าเป็น...สายลับได้กระมัง"

เยี่ยหลิวซีขมใจไม่อยู่ "หลังจากนั้นล่ะ"

"หลังจากนั้น เจ้าก็ตกหลุมรักเจียงจั้น"

เยี่ยหลิวซีซาไปทั้งหน้า หัว ปฏิกริยาแรกของเธอคือลอบมองไปทางข้างตง

หัวคิวของเขาเหมือน...จะขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

เยี่ยหลิวซีนึกโมโห เธอเสียบไปชั่วขณะก่อนจะเอ่ยปากถามจ้าวกวนโซ่ว "หลังจากนั้นฉันก็ทรยศต่อกองกำลังอวี๋หลินเธอ"

"ไม่ใช่ พวกเราเพราะกลัวเจ้าจะทรยศ เลยใช้วิธีบีบบังคับให้เจ้าถอนตัวกลับมา พวกเราส่งคนไปเปิดเผยตัวตนของเจ้าให้เจียงจั้นรู้ในเวลาเดียวกันก็บอกให้เจ้ารู้ถึงสถานการณ์ของตัวเอง ให้เจ้าได้เลือกจะได้ถอนตัวหลบหนีออกมาตามเส้นทางที่พวกเราได้จัดเตรียมเอาไว้ให้"

พูดถึงตรงนี้จ้าวกววนโซ้วก็ถอนหายใจ รอยยิ้มขมขึ้นปรากฏอยู่บนมุมปาก "แต่คนอย่างเจ้านิสัยคือฉัน ไม่ชอบถูกคนบังคับ พวกเราทำเช่นนี้เท่ากับผลักไสให้เจ้าเข้าไปอยู่ข้างกายเจียงจัน เจ้ามั่นใจว่าเจียงจันจะไม่มีทางทำร้ายเจ้า เลือกแตกหักกับพวกเรา"

เยี่ยหลิวซีมองจ้าวกววนโซ้ว "แล้วเจียงจันล่ะ เขาทำยังไง"

จ้าวกววนโซ้วพูดชัดถ้อยชัดคำ "เขาตัดสินใจจะแขวนคอเจ้าที่นอกเมืองหุหยาง ถือเป็นารเชือดไก่ให้ลิงดู ถึงพวกเราจะมีสายลับอยู่ในเมืองหุหยาง แต่เรื่องปล้นคุณนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ ข้าไปขอคำปรึกษาจากหลงเซินหัวหน้าของเหล่าผู้วิเศษ ในที่สุดก็นึกวิธีการได้วิธีหนึ่ง พวกเจ้าเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'ตอนกลางคืนท่ามกลางพายุทรายชัดใหม่ หากคุณมองเห็นกำแพงเมืองที่สร้างขึ้นจากดินเหลืองได้รางๆ ละก็อันที่จริงนั่นคือวิญญาณของต่านอวีเหมิน' หรือเปล่า"

ถึงคำพูดนี้จะมีบางอย่างไม่เหมือนกับที่เธอเคยได้ยิน แต่เนื้อหากลับไม่แตกต่างกันมากนัก เยี่ยหลิวซีพยักหน้า

จ้าวกววนโซ้วบอก "ต่านอวีเหมินตั้งอยู่กับที่ ไม่ว่าจะทำเช่นไรก็ไม่มีทางขยับมันได้ ที่พอจะเล่นลูกไม้ได้ก็คือวิญญาณต่าน สกูลหลงมือเรียกหัวลม สิ่งให้มันเคลื่อนวิญญาณต่านออกจากประตูใหญ่ต่านอวีเหมินไปที่นอกเมืองหุหยาง"

ในเมื่อเจียงจันฆ่าเจ้าไม่ได้ ถึงตอนนั้นเมื่อพายุทรายโหมกระหน่ำ พวกเราก็ค่อยใช้เวทเคลื่อนย้าย ผลักดันพาเจ้าออกไปทั้งคนทั้งต้นไม้ เมื่อเจ้าคือหลิวซีกระดุก ก็ยอมออกจากต่านได้

ทว่าการฝืนเปิดประตูต่านนั้นทำร้ายทั้งคนอื่นทำร้ายทั้งตนเอง หลังใช้วิชาเวทคุณหนูใหญ่สกูลหลงก็ป่วยหนักมาโดยตลอด ส่วนเจ้าเพราะถูกส่งออกจากต่านไปด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ได้รับผลกระทบใหญ่หลวง บางที่อาจสูญเสียความทรงจำภายในต่าน พวกเราจึง

จำเป็นต้องทิ้งเบาะแสไว้ให้และชักนำเจ้ากลับมา

สายลับของพวกเราเสนอแนะให้ใส่จอกโมราหัตถ์ตัวไว้ในกระเป๋าคู่ที่เจ้าใช้เป็นประจำไปนั้น เพราะนั่นเป็นของที่อยู่กับตัวเจ้าไม่เคยห่าง เช่นน้ำมันก็จะกลายเป็นเครื่องกำหนดตำแหน่ง เชียมซีสวรรค์ไร้อักษร จะบอกได้ว่าจอกโมราหัตถ์ปรากฏตัวขึ้นแล้วหรือยัง วันไหนหากเจ้ากลับมา พวกเราย่อมรู้ได้ทันที

นอกจากนี้พวกเรายังใส่กล้องถ่ายรูปไว้ในกระเป๋านั้นด้วย ภาพที่ถูกล่ามไว้เป็นภาพของสุสานสันเขาทะเลทราย พวกเราออกนอกด่านไปไม่ได้ แต่ตอนเจ้าขบรถเข้าออกด่าน เจ้าเคยบอกกับพวกเราว่าที่นอกด่านก็มีสันเขาทะเลทรายกว้างใหญ่คล้ายกับกองสุสานสันเขาทะเลทราย พวกเรารู้สึกว่าบางทีเจ้าสิ่งนี้อาจมอบเบาะแสอะไรบางอย่างให้เจ้าได้"

ซางตงจู่ ก็ล่าคอแห้งผาก "กล้องนั้นเป็นของใคร แล้วใครเป็นคนถ่ายภาพนั้น"

จ้าวกวนโซ่วมองเขาปราดหนึ่ง "เรื่องนี้คงต้องถามพวกเขี่ยเหยียน กล้องเป็นของพวกเขา ภาพถ่ายย่อมต้องเป็นฝีมือของคนพวกนั้น"

เยี่ยหลิวซีชมวดคิ้ว "ทำไมต้องทำให้มันยุ่งยากซับซ้อนด้วย แค่ว่าจดหมายให้ฉันสักฉบับ เขียนต้นสายปลายเหตุให้ชัดแจ้ง หลังจากนั้นค่อยบอกขั้นตอนเข้าด่านให้ฉันรู้ แค่นั้นก็พอแล้วไม่ใช่หรือไง"

จ้าวกวนโซ่วบอก "คนที่สูญเสียความทรงจำ ใครจะไปบอกได้ว่าเจ้าจะเชื่อเนื้อความในจดหมายหรือไม่ ความลับเรื่องด่านอวี๋เหมินไม่อาจแพร่งพรายให้คนนอกล่วงรู้ หากมีคนเห็นเข้าเล่า อีกร้อย...ออกนอกด่านเพียงก้าวเดียวไหลแห้งเหือด ประตูด่านของด่านอวี๋เหมินจะเป็นตัวคัดกรอง ความลับภายในด่านไม่มีทางถูกปล่อยผ่านออกจากประตูไปได้ เพราะฉะนั้นเรื่องราวที่จะออกไปอย่างไม่ถูกต้อง อย่างเขียนไว้บนกระดาษ กระดาษก็จะกลายเป็นเถ้า สลักไว้บนหิน หินก็จะกลายเป็นฝุ่น

อาศัยม้วนฟิล์มในกล้องถ่ายรูป เรียกว่าเป็นวิธีเสี่ยงกฎที่ดีที่สุดที่พวกเราพอจะนึกได้"

ทันใดนั้นติงหลิวก็นึกขึ้นได้ "จั้น...คนที่จับพลัดจับผลูหลุดเข้ามาถึงที่นี้อย่างพวกเรา คิดออกจากด่านไปก็ต้องเลือกไหลแห่งเหือดด้วยหรือ"

"พวกเจ้าเป็นคนนอกด่าน ย่อมไม่เหมือนกับพวกเรา เข้ามาได้ก็ยอมออกไปได้ เยี่ยหลิวซีช่วยส่งพวกเจ้าออกไปได้"

เผยถึงรู้สึกเชิงๆ "ทำไมพวกคุณถึงต้องเรียกพี่ที่กลับมาด้วยปล่อยให้เธอใช้ชีวิตสงบอยู่ทีนอกด่านก็ได้ไม่ใช่หรือ"

จ้าวกวนโช่วยิ้มหยัน "ส่งเธอออกจากด่าน หนึ่ง เพราะต้องการช่วยเธอ สอง พวกเจ้าอาจเคยได้ยินเรื่องการเสี่ยงอักษรกระดองเต่าสามครั้งขององค์จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ ครั้งที่หนึ่งคือหนานโต้วทำลายอวีเหมินครั้งที่สองชะตากรรมด่านอวีเหมินที่เรียกว่า 'ตะวันตกออกอวีเหมิน' ครั้งที่สามวิธีการแก้ไข

ที่ประหลาดก็คือผลการทำนายครั้งที่สามเหมือนกับผลการทำนายครั้งที่สองไม่ผิดเพี้ยน ตัวอักษรที่ได้คือ 'ตะวันตกออกอวีเหมิน' เช่นเดียวกัน หลังจากคิดมาคิดไป พวกเราก็รู้สึกว่ 'ตะวันตกออกอวีเหมิน' อาจเป็นทั้งหายนะและทางรอด เยี่ยหลิวซี เจ้าเป็นทั้งผู้ผูกและเป็นทั้งผู้แก้ และสาม หากไม่กลับเข้าด่าน แล้วจะคืนกระดุกให้หุ่นเงาเช่นไร"

เยี่ยหลิวซียิ้ม "ความหมายของคุณคือการเดินทางเข้าออกของฉัน จะช่วยคุณขจัดเภทภัยจากพวกเซี่ยเหยียนได้ แต่ทำไมฉันถึงได้ยินว่าพวกเขา นับวันก็ยิ่งร้ายกาจมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสองวันก่อนยังยึดเสียวหยางโจวได้ด้วย"

จ้าวกวนโช่วสีหน้าเรียบเฉย "เจียงจั้นจับเจ้าแขวนคอ หรือเจ้าไม่นึกอยากล้างแค้น"

เยี่ยหิวซียกไหล "ฟังดูก็น่าโมโหอยู่ แต่ฉันไม่คุ้นชื่อของเขา
แม้แต่น้อย และยิ่งไม่มีความคิดเรื่องจะถือมีดไปล้างแค้นด้วย"

จ้าวกวนโช้วพูดเฉิบๆ "เรื่องราวบนโลกไม่มีอะไรแน่นอน ใครจะไป
รู้ได้... ไปกันเถอะ เจ้าเพิ่งกลับมา ข้าเชิญคนสกุลเซียนมาทำนายเซียนซี
สวรรค์ไร้อักษรให้เจ้า ดูซิว่าเดินทางมาคราวนี้ดีหรือร้าย"

ขณะจ้าวกวนโช้วจะชักเท้าเดิน จู่ๆ ขางตงก็พูดออกมาประโยคหนึ่ง
"ผมถามอะไรได้หรือเปล่า"

จ้าวกวนโช้วมองเขา

ขางตงยิ้ม "คุณรู้ว่าเยี่ยหิวซีจำเรื่องราวมากมายไม่ได้ จึงพาเธอ
มาที่พิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้เธอฟัง แต่ผมรู้สึกว่ามีเรื่องราว
อีกหลายอย่างที่คุณไม่ได้พูดถึง อย่างเรื่องสาเหตุที่องค์จักรพรรดิอันอยู่ดี
ทรงกักขังพวกภูตผีปีศาจไว้ในด่านอวี๋เหมิน บทเพลงออกจากด่านเพียง
ก้าวเดียวก็ไหลแห้งเหือดนั่นคุณก็ไม่ได้พูดถึง ราวกับยอมรับมันโดยปริยาย
ว่าพวกเรารู้เรื่องพวกนี้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว ทำไม"

จ้าวกวนโช้วตอบ "ไม่ต้องรีบร้อน พวกเราไปกันต่อก่อน"

ในโรงใหญ่ยังมีภาพแขวนผนังกับข้าวของตั้งแสดงไว้มากมาย
ทว่าจ้าวกวนโช้วกลับไม่มีที่ท้าวว่าจะหยุดเท้า แสงไหลที่ถูกฝังอยู่บน
ผนังเองก็ชวนให้รู้สึกง่วงงุน แสงไฟสลัววางจนไม่อาจเห็นชัดได้ว่ามีอะไร
จัดวางอยู่

ครั้งเดินผ่านโรงจัดแสดงทุกอย่างกลับดูแปลกใหม่ ตูกระຈกกับ
ภาพวาดจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนถูกผนึกไว้ด้วยยันต์ ของที่ถูกผนึกอยู่
ภายในล้วนแปลกประหลาด บ้างก็ยังคงขยับไหว

จ้าวกวนโช้วชะลอลฝีเท้าลง "ที่นี่ไม่ต่างจากชั้นวางปีศาจ ทว่าสิ่งที่
ถูกผนึกไว้ล้วนเป็นปีศาจที่ไม่มีอันตรายหรือไม่ก็ทำร้ายผู้คนได้ไม่มาก
ด้านข้างมีคำอธิบายเขียนบอกไว้ ถ้าสนใจพวกเจ้าก็อ่านดูเองได้ ส่วน

ภูตผีปีศาจดูร้ายพวกนั้น พวกเราจัดแสดงเพียงภาพของพวกมัน"

ติงหลิวอดขยับเข้าไปดูไม่ได้ ถึงจ้าวกวนไช้วจะบอกว่าพวกมันไม่เป็นอันตราย แต่ถึงอย่างนั้นเกาเหินก็ยังคงเป็นกังวล เขาระชิบเตือนเธอ "อย่าเข้าไปใกล้พวกมันเกินไป"

เสียงเครื่องสำอางดังออกมาจากตู้กระจกตู้หนึ่ง เยี่ยหลิวชี้แจงข้างตงเข้าไปดู วัตถุทรงยาวคล้ายเหล็กเส้นสีดำสองสามเส้นกำลังขยับประเดี๋ยวตั้งประเดีวนอนอยู่ภายใน บนป้ายที่อยู่ข้างๆ เขียนเอาไว้ว่า 'เอ็นกระดูกเหล็ก' มีตัวอักษรเล็กๆ แถวหนึ่งเขียนบรรยายไว้ว่า 'สามารถต่อกระดูกที่หักได้'

เยี่ยหลิวซึ่งรู้สึกแปลกใจใหม่ เธอกระชิบบอกข้างตง "ดูสิ วันหน้าเกิดแขนขาขาดคุณก็ไม่ต้องกลัวแล้ว สามารถใช้เจ้าเอ็นกระดูกเหล็กนี่ต่อได้"

ข้างตงจ้องมองเธอ

เยี่ยหลิวซึ่งรู้สึกประหลาดใจ "ทำไม"

"คุณพูดถึงขามผมมาหลายครั้งแล้ว มันไปเกาะกะขวางทางคุณหรือไง ออกมันถึงออกอยู่ตรงนี้ ขวางหูขวางตาคุณขนาดนั้นเชียวน"

เยี่ยหลิวซึ่งหลุดซ่า ขณะคิดจะพูดบางอย่าง เธอก็ได้ยินเสียงเผยถึงเอ่ยขึ้น "เอ้อ ผู้อาวุโสจ้าว ผันงของที่นี่เต็มไปด้วยภาพ มีแต่ผันงนี่เท่านั้นที่ปิดไว้ด้วยแผ่นทอง หรือว่ามันเป็นตัวแทนของปีศาจทองคำ"

จ้าวกวนไช้วตอบน้ำเสียงเย็นชาประโยคหนึ่ง "มันเป็นตัวแทนของความมั่งคั่ง มีทองคำเหลือเฟือให้นำมาใช้ตกแต่ง"

เผยถึงนึกโมโหและพึมพำออกมาประโยคหนึ่ง "มีเงินแล้วเจ๊งนักหรือไง"

เยี่ยหลิวซึ่งมองไปทางผันงนั้น จริงอย่างที่เผยถึงว่า ผันงที่ผันงส่วนอื่นล้วนเต็มไปด้วยภาพแขวน มีแต่ผันงนั้นเท่านั้นที่ประดับไว้ด้วยแผ่นทองคำ

เด่นสะดุดตา เธอเงยหน้าและกวาดตาดวงตาหนึ่ง ทันใดนั้นหัวใจก็ปลิ้น
เต็นแรง

ห่างจากผนังประดับแผ่นทองนั้นไปไม่กี่ไกลคือภาพหนึ่ง บนนั้น
เขียนเอาไว้ว่า 'สุสานดวงตา'

เยี่ยหิวซีรู้สึกซาไปทั้งหนึ่งศีรษะ เธอก้าวเท้าขึ้นหน้า กลั้นลมหายใจ
มองดูมัน

ที่อยู่บนภาพคือคนคนหนึ่งกำลังหุดคอดหัว รอยยิ้มเสแสร้ง
ระบายอยู่บนใบหน้า ดวงตาที่เล็กจนแทบจะกลายเป็นเส้น ทิวว่าง
เต็มไปด้วยทวงท่าสับปลับปลิ้นปล้อน ดูไม่ออกแม้แต่น้อยว่าเป็นปีศาจ

ไม่สะดุดตา คอยแฝงกายเคลื่อนไหวปะปนอยู่เงียบๆ ซ้ำกายมนุษย์
ไม่ทิ้งเบาะแสร่องรอยผิดสังเกตให้จับพิรุณได้ หลังจากนั้นไม่นานเพื่อนบ้าน
ก็ทยอยหายกันไปทีละคนๆ

ไม่รู้จำจ้าวกวนโช้วเดินเข้ามาหาตอนไหน เขาพูดออกมาประโยคหนึ่ง
"นี่คือสุสานดวงตา ข้าจำได้ว่าเจ้าเคยเล่าให้ข้าฟังว่าเจ้าซ่อนตัวอยู่ใน
โถงน้ำ มองลอดออกมาจากรอยแตกบริเวณปากโถง เห็นมันกำลังกลืนกิน
พ่อของเจ้าเข้าไป"

เยี่ยหิวซีหนึ่งไปชั่วขณะก่อนจะตอบอีกฝ่ายเสียงแผ่ว "จำไม่ได้แล้ว"

หลังจากพิจารณาดูโดยละเอียด เธอก็พบว่าทางด้านล่างยังมีตัวอักษร
เล็กๆ เขียนไว้อีกแถวว่า 'ชอบเกลือ กลัวแมงป่อง'

จ้าวกวนโช้วบอก "แต่ก็ไม่มีอะไรแล้ว เมื่อสองปีก่อนพวกสุสาน
ดวงตาถูกกำจัดจนสูญพันธุ์หมดสิ้น วันหน้าก็คงเห็นได้แต่ในบันทึก
ชั้นวางปีศาจเท่านั้น"

ซางตงตะลึงไปชั่วขณะ เขาพูดออกมาตามสัญชาตญาณ "ไม่ถูก
ตอนพวกเราเข้าด่านมา ที่หมู่บ้านร้าง พวกเราเคยถูกมนุษย์ซากโจมตี"

จ้าวกวนโช้วตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ก็ไม่แปลก พวกมนุษย์ซาก

มีชีวิตอยู่ได้หลายปี แม้สุสานดวงตาตายไป แต่พวกมนุษย์ซากยังฝัน ดำรงชีวิตต่อได้อีกสองสามปี ทว่าหลังจากนั้นพวกมันก็ไม่ต่างจากรอค ความตาย สองสามปีก่อนได้ยินว่ามนุษย์ซากกลุ่มสุดท้ายนั้นมียูอยู่ด้วยกัน ทั้งหมดลึบแปดตัว ตอนนี้จำนวนน่าจะลดน้อยลงไปอีก"

ช่างตงรู้สึกว่ตัวเองยามนี้อยู่ห่างจากความจริงเพียงก้าวเท่านั้น "ผมได้ยินคนบอกว่หลังคนถูกสุสานมีชีวิตที่อยู่ท่ามกลางกองสุสาน สั้นเขาทะเลทรายนกสิ้นกินไป พวกเขาจะไม่กลายเป็นมนุษย์ซากเสียทั้งหมด ในสิบคนจะมีไหล่ออกมากี่แค่หนึ่งเท่านั้น ใช่หรือเปลว"

อันที่จริงเรื่องสิบไหล่ออกมากี่แค่หนึ่งนี่เหล่าเซียนได้บอกแล้วว่ เป็นคำเล่าลือ ทว่ช่างตงจงใจพูดเพราะอยากรู้ว่จ้าวกววนไซวจะตอบเขา ว่อย่างไร

เผยถึงนึกหงุดหงิด ไม่เข้าใจว่ทำไมช่างตงถึงคิดเล็กคิดน้อยกับ เรื่องนี้ นัก มีเพียงเยี่ยหลิวซีเท่านั้นที่รู้ถึงสายสนกลน ในใจเธอเต็มไปด้วย ความสับสน ทั้งอยากรให้ช่างตงได้รู้ความจริง แต่ก็กังวลว่ยามที่เขา ต้องเผชิญหน้ากับมัน จะสะกิดถูกแผลเก่าเข้าอีก

จ้าวกววนไซวขบขัน "สิบออกมาได้แค่หนึ่ง คำนวณอัตราส่วนได้ แม่นยำขนาดนั้นเชียว ขนาดเหล่าผู้วิเศษยังไม่กล้าพูดเช่นนี้ คนที่พูด นิ่งอยู่ข้างสุสานมีชีวิต คอยนับพวกมันไหล่ออกมาทีละตัวหรือ ข้าไม่รู้ว่ อัตราส่วนคือเท่าไร ทว่เรื่องนี้ก็ไม่ต่างจากการปลุกศรไม้ ผึ่งเมล็ดลงไป จะแทงยอดได้หรือไม่ แตกหน่อได้ก็มากน้อย ทั้งหมดล้วนแต่โชคชะตา ไม่แน่ว่อาจตายทั้งหมด หรือไม่ก็อาจไหล่ออกมาได้ทั้งหมด หรือบางที อาจไหล่ออกมาได้สามถึงห้าส่วน ไม่อาจกำหนดได้แน่ชัด

อีกอยางคำนวณเรื่องนี้ไปจะได้ประโยชน์อะไร คนพวกนั้นถ้าไม่ตาย ก็กลายเป็นมนุษย์ซาก แต่ไม่ว่เช่นไรก็ล้วนแต่นำเวทนาด้วยกันทั้งนั้น ในสายตาข้ามันไม่มีอะไรแตกต่าง"

"ถ้าอย่างนั้นคุณรู้ได้ยังไงว่ามนุษย์ซากกลุ่มสุดท้ายนั้นมียูอยู่ด้วยกัน
สิบแปดตัว"

ตอนเพิ่งเข้ามาข้างตงไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ในเวลานี้ก็ลับถาม
ไม่หยุดปากจนจำวกรวนโซ่วแปลกลใจ

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ตัดสินใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "เรื่อง
จำนวนนี้อาจไม่ถูกต้องก็ได้ เรื่องนี้สายลับของพวกเราเป็นคนรายงาน
กลับมาว่าเหยื่อที่พวกเขียเหยียนพาตัวไปเป็นอาหารให้สุสานมีชีวิต
มีด้วยกันทั้งหมดสิบแปดคน ดังนั้นข้าเลยคิดว่ามนุษย์ซากกลุ่มสุดท้าย
อย่างมากก็มีทั้งหมดสิบแปดตัว มีปัญหานี้หรือ"

ข้างตงมือเท้าเย็นเยียบ

พาตัวไปเป็นอาหาร สองปีก่อน กลุ่มสุดท้าย สิบแปดคน

เรื่องราวทั้งหมดเหมือนจะผนวกเข้าด้วยกันได้อย่างพอดี

ข้างตงนึกประหลาดใจมาโดยตลอด ทั้งๆ ที่พวกตนเพิ่งเดินทาง
เข้าด่านมาได้ไม่กี่วัน แต่จู่ๆ กลับพบกับกลุ่มมนุษย์ซากในหมู่บ้านร้าง
หน้าซ้ำซึ่งขงยังเป็นหนึ่งในนั้นอีก เรียกได้ว่าบังเอิญจริงๆ

ทว่าตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว

หากเหยื่อกลุ่มสุดท้ายที่ถูกใช้เป็นอาหารบ่อนสุสานมีชีวิตล้วนเป็น
คนของกลุ่มคามี่เสีย นั่นก็แปลว่าพวกมนุษย์ซากที่ถูกชนตอนเข้าด่าน
มาใหม่ๆ กับที่ถูกพวกเขาฆ่าตายอยู่ในหมู่บ้านร้างก็ล้วนเป็นสมาชิกกลุ่ม
คามี่เสียที่เขาเป็นคณนำทางให้ในเวลานั้น

ที่เขาจำไม่ได้เพราะในเวลานั้นเป็นการรวมกลุ่มเฉพาะกิจ ไม่ได้
รู้จักมักคุ้นกันมากมายนัก และเพราะรูปร่างภายนอกเปลี่ยนไปมาก
แม้แต่ขงขงเอง ถ้าไม่ใช่เพราะสร้อยคอเส้นนั้นเขาก็คงจำเธอไม่ได้

เขายกปิ่นขึ้นแล้ง บอกให้พวกเขียเหยียนหิ้วมือกันด้านทาน สั่งให้
เผยถึงกับดึงหลังจัดการซ้ำ มนุษย์ซากที่พวกเขาเล่นงานล้วนเป็นเหล่า

นักผจญภัยที่เขาตั้งใจจะช่วยเก็บศพให้เมื่อสองปีก่อน

หัวสมองของช่างตงแทบจะหยุดแล่น น้ำเสียงแหบพร่าที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่คุ้นดังลอยออกจากปาก "ผมยังมีคำถามอีกข้อ..."

จ้าวกวนโซ่วเริ่มหมดความอดทน "ข้าไม่มีเวลามากมายตอบคำถามเจ้า..."

เยี่ยหลิวซีพูดเสียงแข็ง "ให้เขาถาม และคุณก็ต้องตอบด้วย"

จ้าวกวนโซ่วชำเลืองมองเยี่ยหลิวซีปราดหนึ่ง แววตาเต็มไปด้วยความไม่พึงพอใจ แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงไว้หน้าเธอ

ช่างตงถาม "เมื่อสองปีก่อน ผมนำทางมาถึงเนินทรายเอ้อโถว... หากพูดกันตามภูมิประเทศของพวกคุณ ที่นั่นก็คือพื้นที่ทะเลทรายที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของกองสุสานสันเขาทะเลทราย ตอนอยู่ที่นั่นพวกเราพบเจอกับพายุทะเลทรายลูกใหญ่ หนาข้ายังเกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่กรมอุตุนิยมวิทยาเองก็ยังไม่ถึง ต่อมาแม้แต่หน่วยกู้ภัยเองก็ยังไม่บอกว่าพวกเขาไม่เคยเจอพายุทรายที่มีพลังทำลายล้างสูงแบบนี้มาก่อน... นักผจญภัยที่ผมมารวมถึงขงยางคู่มั่นของผมล้วนประสบภัยพิบัติหาคศพไม่พบ แม้แต่รถก็ยังหายไป รวมถึงแคมป์ที่พักด้วย"

ติงหลิวหลุดปากพูดออกมา "อะไรนะ... พี่ตงมีคู่มั่น?"

เยี่ยหลิวซีหันไปถลึงตาใส่เธอ เกาเซินกระอักกระอ่วน เขากะตุกชายเสื้อติงหลิวพลางกระซิบเตือนเธอ "ประสบภัยเสียชีวิตแล้ว"

ติงหลิวถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราวหนึ่ง หน้าเธอแดงขึ้นเมื่อพบว่าตัวเองเสียมารยาทหลุดปากโพล่งออกไปเพียงเพราะได้ยินว่าช่างตงมีคู่มั่น

ช่างตงไม่ได้ใส่ใจสนใจคำพูดแทรกพวกนั้น "หลังจากนั้นพอพวกเราเข้าด่านมา ในหมู่บ้านร้างที่อยู่ใกล้กับกองสุสานสันเขาทะเลทราย ผมก็ได้พบกับขงยางทีกลายเป็นมนุษย์ซากไปแล้ว รวมถึงคนอื่นๆ..."

คราวนี้ไม่เพียงดึงหัวใจ แม้แต่เผยถึงกับเกาเขินก็ยังสะท้อนไป
ทั้งร่าง

ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมช่วงนั้นอารมณ์ของซางตงถึงได้
ไม่ปกติ

"ต่อมาที่หน้าประตูเมืองเสี่ยวหยางโจว ผมก็ได้พบกับรถที่ถูก
พวกเซี่ยเหยียนทิ้งไว้คันหนึ่ง บนรถมีตราสัญลักษณ์ดอกคามีเลีย เป็น
รถของกลุ่มนักผจญภัยที่ผมนำทางให้ในเวลานั้น..."

จ้าวกวนโซวเอ๋ยปากตัดบท "ข้ารู้ว่าเจ้าอยากถามอะไร ไปกัน
อีกสักเดี๋ยวจ้าก็จะรู้"

แสงไฟที่อยู่ตลอดสองข้างทางหม่นลงราวกับรู้ว่าพวกเขากำลัง
จะเดินผ่านเส้นทางนี้ไป ผู้กระเจกพวกนั้นรวมถึงภาพแววนบนผนัง
ต่างหายเข้าไปในความมืด เผยถึงยังดูไม่เต็มอิม ตอนเดินไปถึงปลายทาง
จึงอดหันกลับมามองไม่ได้

แผ่นทองที่ถูกแขวนอยู่บนผนังส่องประกายแวววาวอยู่ท่ามกลาง
ความมืด

จู่ๆ เผยถึงก็เข้าใจในคำพูดประโยคหนึ่งของคนสมัยโบราณ
'ขอเพียงเป็นทอง ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ล้วนส่องประกาย'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3vw3ZJv>